

Tengernek Csillaga

2020. szept.–okt.
XXV/5. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

Passai kegykép

A szegénység minden gazdagságom

*Mutasd meg, Uram, a Szegénységet,
amelyet annyira szeretél.
Irgalmas Jézus,
légy irgalommal irántam;
teljesen eltölt a vágy
Úrnőm, a Szegénység után,
aki nélkül nem lelek nyugalmat.
Te lobbantottad fel, Uram, szívemben
az érte epedő szerelmet;
add meg hát a jogot is,
hogy az enyém lehessen.
Arra vágyom, hogy
ebben a kincsben legyek gazdag.
Állhatatosan kérlek, had' lehessen
mindig az enyém és az enyéimé.
Uram Jézus, Te egészen szegény voltál,
s így én sem kívánok e földön
semmit sem a sajátomnak mondani
és csak abból akarok élni,
amit felebarátaim adnak nekem.
Assisi Szent Ferenc*

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (11.)	1
V. Az Édesanya.....	3
Aki várja az Ő eljövételét.....	4
Nem modern és nem is konzervatív az evangéliumi üzenet, hanem örök.....	6
Az Egyház tanításában lévő zűrzavar gyökerei (vírusai)	11
Szerkesztette: Halmágyi Zoltán plébános	11
A Szent Szűz egyénisége.....	22
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Jézus jelenléte.....	24
A szentáldozás lehetőségeiről napjainkban	25
21 orvos figyelmeztetése a püspököknek:	32
Mária-kegyhelyek	
Passau	33
Mária kicsinyei	
A Szent Város	37
A hajnalcsillag	40
Az idők vége.....	42
Rózsafüzér	
Hallom kiáltásaitokat.....	47

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Magyarok Nagyasszony
zarándokszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (11.)

IV. A jegyes (folytatás)

Mária mindenkori szüzessége hittétel.

Az apostoli korig visszanyúló hagyomány bizonyítja Mária örökös szüzességét. Epiphanius ennek alapján kelt ki a Kr. u. IV. században az antidikomarianiták ellen: „Mikor és hol merészelte valaki kimondani Mária nevét anélkül, hogy nyomban hozzá ne tette volna: szűz?” Szent Jeromos Damasus pápa uralkodása alatt (366-384) írta *De perpetua virginitate B. Mariae adversus Helvidium* című munkáját. A III. lateráni zsinat. I. Márton pápa alatt 649-ben hittételként mondta ki az ősi tanítást: „Ha valaki a szentatyák szerint nem vallaná, hogy valóban és az igazságnak megfelelően az Istenanya, szent és mindenkor szűz és szeplőtelen Mária, a Szentlélektől minden emberi közreműködés nélkül fogant és szüzessége elvesztése nélkül szült és utána is állandóan megmaradt ilyennek, ki van közösítve”. A Szűzanya tehát valójában a „Szűzeknek szent szüze”, ahogyan a lorettói litániában is imádkozzuk. Ez az egyik kiváltsága, amely különösen olyan szeretetre- és tiszteletreméltóvá teszi előttünk. „Szűz”, ez az ő legszebb elnevezése, hangsúlyozza a Szentatya az olasz Kat. Akció leányifjúsága előtt. A magyar nép mindig hozzáteszi ezt az Istenanya nevéhez, úgy hogy szinte összeforrt vele: Szűzanya, Szűz Mária.

Mária mindenkor szűz, mert az Úr szolgálóleánya.

A keresztény szüzesség több mint biológiai tény, több mint testi érintetlenség. XII. Piusz pápa 1954 március 25-én megjelent *Sacra Virginitas* kezdetű körlevele szerint a keresztény szüzesség legbenső lényegében szellemi-lelki magatartás, az Isten iránt való odaadó szeretet kifejezője, az Istennel való eljegyzettségnek és Istenszolgálatnak legmagasabb foka. Mária az Úr szolgálóleányának nevezi magát, vagyis önmagáról teljesen lemondva hívő bizalommal és szeretetteljes engedelmséggel átadja magát az Úr szent akaratának: „Történjék velem szavaid szerint”. Mária osztatlanul, minden fenntartás nélkül, a szolgálóleány teljes odaadásával szerette Istent és vállalta szolgálatát. Ő Jézus legelső és legigazibb tanítványa. Ez a tökéletes Istenszolgálat egyik magyarázata Mária örökös szüzességének. Mivel pedig a keresztény szüzesség tulajdonképpen lelki állapot, Istennek szentelődés, amelynek a testi önmegtartóztatás következménye és külső jele, lehetnek fokozatai. Lehet valaki többé vagy kevésbé szűz az Isten iránt való szeretet mértéke szerint. Mária Istennek legtökéletesebb hívője és szolgálója, épen ezért ő a „szűzeknek szüze”.

Mária mindenkor szűz, mert Istenanya.

Már láttuk, hogy Máriának legnagyobb kiváltsága Istenanyasága. Minden más kiváltságát azért kapta, hogy ennek a megváltói istenanyaságnak a legtökéletesebben tudjon megfelelni. Az istenanyaság követeli mindenkori szüzességét is. Krisztus Isten-emberi méltósága, az unio hypostatica, vagyis az isteni és az emberi természetnek isteni személyiségben való egysége egyenesen megkövetelte, hogy földi édesapja ne legyen. Ezért maradt az Úr örök rendeléséből Mária Jézus fogadásában és világrahozatalában sértetlen szűz. Istenanyai kiválasztottsága azt is megkövetelte, hogy mindenkor szűz legyen. Az Úristen szűz Mária szűzi méhében készített megtestesülő Fia számára hajlékot. Ő ebben az értelemben is elmondhatta magáról, hogy a Szentlélek temploma. Valóságos templom lett: Krisztust hordozta és adta a világnak. Már pedig az istentiszteleti helyeket és edényeket felszentelik és kivonják a közönséges használatból. Azok kizárólag istentiszteleti célokat szolgálhatnak. Ha így van ez az embereknél, mennyivel inkább tett így az Úristen, aki Máriát Fia szolgálatára kiválasztotta és lefoglalta. Mert kiválasztotta és lefoglalta, ezért mindenkor szűz.

Mária mindenkor szűz, mert Társmegváltó.

A Szűzanya Krisztus segítőtársa a megváltás művében. Második Éva a második Ádám mellett. Közreműködik az új élet fakasztásában és annak szétárasztásában. Megváltói istenanyasága Krisztus-szolgálatot jelent, a természetfeletti élet anyaságát. Ezzel a fenséges hivatásával összeegyeztethetetlennek mutatkozik, hogy halandó férfi hatalma alatt legyen testi célokat szolgáló természetes életközösségben. Épen ezért, amint már rámutattunk, az Úr úgy hozta össze ezt a házasságot, hogy mindenben a megtestesülést és a megváltást szolgálja. Következőleg a Szűzanyát és Szent Józsefet igazi, de szűzi hitvesi frigy kötötte egybe, mert életközösségük köteléke minden, a házasságban különben megengedett, nemes és tiszteletreméltó földies kapcsolat helyett, teljesen lelki összetartozáson, tökéletes szereteten nyugodott.

V. Az Édesanya

Utazás Betlehembe

„Abban az időben Augustus császár rendeletet bocsátott ki, hogy számlálják össze az egész földkerekséget. Ez az első népszámlálás Quiriniusznak, Sziria helytartójának idejében történt. Elment mindenki a saját városába, hogy följegyeztesse magát. József Dávid házából és nemzetségéből származott. Elment tehát Galilea Názáret nevű városából Dávid városába, a judeai Betlehembe, hogy följegyeztesse magát Máriával, feleségével együtt, aki áldott állapotban volt.” (Luk 2, 1-5)

Szűz Mária már József felesége volt, amikor Názáretbe érkezik a hír, hogy szinte az akkor ismert egész világ korlátlan ura, a római császár, népszámlálást rendelt el. Ez kiterjedt azokra az országokra is, ahol mint Heródes Judeájában látszatra önálló királyság volt, valójában azonban mindenben teljesen a római világbirodalomtól függött.

Többen, így pl. Schürer, Holtzmann, Weiss, stb. kétségbevonják a népszámlálás történeti tényét s ezzel kapcsolatosan Mária és József betlehemi útját. Arra hivatkoznak, hogy a profán történetírók semmi említést sem tesznek erről az összeírásról. Quiriniusz hivatalviselését is kétségbe vonják és azt állítják, hogy a római összeírási rendelet értelmében nem kellett volna Józsefnek Betlehembe mennie. A ma már lecsillapodott vitát nem szándékozunk részletezni, de O'Rourke-re, Foschiani-ra és Fonck-ra hivatkozunk, akik kimutatták és igazolták Szent Lukács e részének történeti hitelességét. A népszámlálás, amelyről az evangélista ír, történeti tény. Igaz, hogy a mai év-jelölést véve figyelembe, Krisztus születése előtt történt, de ez csak azt mutatja, hogy időszámításunk pár évet késik. Quiriniusz kétszer is volt Sziria helytartója és a közben felfedezett egyiptomi papiruszok is tudnak a családok származási helyén történő összeírásról. A hódító rómaiak bizonyára politikai fogásból is alkalmazkodtak a zsidók népszámlálási szokásához, amely szerint ha valakinek földingatlana volt más helyen, akkor ott kellett megjelennie az összeíró bizottság előtt. Józsefnek, aki Dávid nemzetségéből származott, Dávid szülőföldjén, vagyis Betlehemben vagy annak közvetlen közelében lehetett kis közös birtoka a különben már évszázadok folyamán elszegényedett Dávid családja leszármazottjaival. Ezért Szent Józsefnek a rendelet teljesítésére Betlehembe kellett mennie.

Az asszonyoknak nem kellett személyesen megjelenniük. Mária azonban mégis vele ment. Meg volt bizonyára ennek is a kellő oka. Nem csak az lehetett, hogy előhaladott áldott állapotában nem akart egyedül otthon maradni. Némely írásmagyarázó szerint Mária fitestvér nélküli öröklő leány létére bizonyára

kis ingatlannal rendelkezett szintén Betlehemben vagy annak környékén. Így őt is a császári rendeletnek való engedelmesség szólíthatta útra. Kb. 150 km-nyi, 5-6 napi út várt Máriára. Ugyanaz az út, amelyet jó 5 hónapja tett meg Szent Erzsébet meglátogatásakor. De akkor egyedül, most azonban vele volt férje, támasza és segítsége, akire rá is szorult, hiszen már áldottsága kilencedik hónapjában volt, közvetlen a szülés előtt.

Szűz Mária és Szent József útban Betlehem felé. A messziről uralkodó császár parancsának engedelmeskedve vették kezükbe a vándorbotot, igazában azonban a Gondviselő Isten örök terveinek és elhatározásának engedelmeskedtek. A történelmet irányító Úristen intézte úgy, hogy a földi tekintély előírásának magukat alávetve Mikeás próféta hetedfél évszázad előtti messiási jövendölése, s általa az Atya akarata beteljesedjék. Így kerülnek el Názáretből oda, ahol a próféta szerint a Messiásnak, Dávid Fiának, születnie kell. „Te, Efráta Betlehemje – mondja a próféta – kicsiny vagy ugyan Juda ezrei között; mégis belőled származik majd nekem Izraelnek jövendő uralkodója”. A gondviselő Isten más úton-módon is el tudta volna ezt érni, mint épen ezzel a nagy népvándorlással. De ezzel is megvolt a célja. A népszámlálás alkalmával elkészített hivatalos kimutatásban, amely a római levéltárban lesz elhelyezve, szerepelni fog Mária Gyermeke, az Úr Jézus Krisztus. Földi léte történelmi tény, amelyet tagadni nem lehet. Szent Jusztin őskeresztény filozófus és vértanú hivatkozik is erre Antoniusz Piusz császárhoz írt Apológiájában.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben,

1954., Anonymus, Róma, 110-115.o.)

Aki várja az Ő eljövételét

„Az én véretem ugyanis nemsokára kiontják áldozatul, eltávozásom ideje közel van. A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” (2Tim 4, 6-8.)

Péter és Pál apostolok főünnepén a szentleckében olvashatjuk, hallhadjuk a fenti tanúságtételt Pál apostoltól. Nagyon szép és nemes, ahogy tudatosan vállalja Jézus Krisztus ügyéért a vértanúságot! Ebből a levél szakaszból két momentumra szeretném felhívni a figyelmet.

Szépen, tisztán mondja Szent Pál, hogy az igazság győzelmi koszorúja vár rá. Ez így van, ezért megszenvedett, ezért megtette mindazt, amit Jézus kívánt

tőle, tehát valóban jogosan állítja, hogy halála napján az igazságos Bíró, amikor megítéli őt, a mennyországba fog jutni.

A következő mondatban egy számunkra igen biztató kijelentést tesz, hogy a mennyországba jutás mindenkinek része lehet, „aki örömmel várja Jézus Krisztus eljövételét”.

Jézus Krisztus eljövételét azt hiszem sokan várjuk, azok között sokan vannak, akik örömmel (nem pedig félelemmel) várják. Mégis úgy gondolom, az örömmel várásnak van egy nagyon komoly alap feltétele, melyet Pál apostol úgy fogalmaz meg, hogy „a hitet megtartottam”.

A híres mondatot mindannyian jól ismerjük: „a jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.” Ebből most a hit megtartására szeretném felhívni a figyelmet, mert sokféle harcot megharcolunk, melyekkel kapcsolatban mi magunk legalábbis meg vagyunk győződve, hogy jó az a harc, amit harcolunk. Futjuk a pályánkat, melyről valószínűleg meg vagyunk győződve, hogy jó pályát futunk – hiszen különben igyekeznénk korigálni. Úgy gondolom, a három tétel közül a legfontosabb – legalábbis a mai világban – hogy a hitet meg tudjuk-e tartani? És ez alap tétele annak, hogy nyugodtak legyünk abban, hogy elkerülhetjük a pokol örök kárhozátát, és a mennyország örök boldogságába érkezzünk halálunk után.

A hit megtartása, ma egy speciális kérdéssé vált. Annak idején Jézus szájából oly sokszor hangzott el, hogy „a hited meggyógyított”. A hit – amennyiben aktív, karbantartott hit – valóban gyógyító, testet-lelket gyógyító tényező. De a mai világban, amikor Egyházunkban igen komoly zavarodottság tapasztalható, akkor igen komolyan merül fel a kérdés, hogy a hitet, az igaz hitet, a Katolikus Anyaszentegyház igaz hitét meg tudjuk-e őrizni, meg tudjuk-e tartani, napi szinten meg tudjuk-e élni?

Életünk folyamán a hitünk változik. Rajtunk múlik, hogy pozitív irányban változik-e! Amennyiben hitünket igyekszünk Istenre hagyatkozva megélni nap mint nap, akkor komolyan reménykedhetünk Szent Pál apostollal. Amennyiben Szent Péter apostollal együtt nap mint nap ki tudjuk mondani, hogy „szeretlek téged Istenem” (háromszor kérdezte meg Jézus tőle), akkor szintén komolyan reménykedhetünk a boldog örök életben.

A ma emberének nagyon nehéz alázattal Jézusra, a Szűzanyára hagyatkozni, nehéz nekik ajánlani életünket, fájdalmainkat, feszültségeinket, és nekik adni hálát a legkisebb örömeinkért is. Nehéz, mert a minket körülvevő világ ez ellen dolgozik: valósítsd meg magad, neked járnak bizonyos dolgok, akard azokat megkaparintani, élvezd a pillanatot, az evilági élet apró örömeit – sugalmazza a média, sugalmazzák a filmek. És ezek mind Isten, a túlvilág ügye ellen hangolják lelkünket, mely nehezíti hitünk tiszta megélését.

Mindezek után feltehetjük a kérdést magunknak: akarom-e hitemet az igaz tiszta hit útján tartani? Mennyire figyelek oda, hogy az igaz, tiszta hittel találkozzak, ne az emberek, papok által evilági színekkel átformált hittel? Mennyit akarok, tudok dolgozni hitem megőrzéséért?

Az én hitemért nekem kell megdolgozni! Senkitől sem várhatom el, hogy helyettem hozzon áldozatot azért, hogy az én hitem növekedjen, az igaz, tiszta úton maradva növekedjen. Ma olyan jellemző ez a hangulat, hogy a munkát, a fáradságot szeretnénk másokkal megcsináltatni. Szent Péter és Szent Pál apostoloktól pont azt tanulhatjuk meg, hogy ők a saját hitük megőrzéséért, igaz tiszta hitük megtartásáért semmilyen fáradságot nem tagadtak meg, mindent megtettek, feszültséget, szenvedést, fáradságot nem kímélve!

Tegyünk meg nap mint nap mindent hitünk növekedésért a két Főapostol példáját követve, hogy a számonkérés napján Szent Pál apostollal együtt mondassuk, hogy a hitet megtartva futottuk meg harcokkal telítüzdelte pályánkat, ezért reálisan várhatjuk az örök boldogságba érkezésünket! Ebben segítsen minket Jézus Krisztus és a mindenkor boldogságos Szűzanya! És akkor nyugodtan, örömmel várhatjuk Jézus Krisztus második eljövételét! Úgy legyen!

Jánossy Gábor

Nem modern és nem is konzervatív az evangéliumi üzenet, hanem örök

Székely János püspök szerint az emberség, a hiteles és jó élet ára mindenki számára magas.

A magyar családok jó részének még fontos, hogy a gyermekeik olyan társadalmi és iskolai közegben nőhessenek fel, ahol a lányokat segítik a nővé, a fiúkat a férfvá válásban – jelentette ki a Magyar Nemzetnek adott interjúban Székely János katolikus püspök, annak az Országgyűlés által elfogadott törvényjavaslatnak a kapcsán, amelynek egyik paragrafusa kimondja: az anyakönyvi kivonatba ezentúl a kromoszóma alapján meghatározott biológiai nemet kell bejegyezni. De vajon keresztényként hogyan gondolkodjunk ebben a kérdésben? Támogassuk vagy ellenezzük a nemi identitásukban bizonytalan személyek kiteljesedését? Mennyire értelmezhető tágan a keresztény szabadság fogalma? Erről is beszélgettünk az egyházi vezetővel.

– Ön szerint milyen gondolati háttér áll a nemváltoztatás jogának elismerését követelő mozgalmak mögött?

– A teremtő Isten, akinek lényege a szeretet, az embert szeretetre teremtette. A saját képmására, férfinak és nőnek teremtette őket, tanítja a Biblia a Teremtés könyvében. Azt akarta, hogy az új emberi élet az apa és az édesanya szerelméből fakadjon. Azt akarta, hogy a férfi és a nő szerelme termékeny legyen, ne záródjon egy páros önzésbe, hanem túlsorduljon. Nagyon hálás vagyok azért, hogy olyan családban nőhettem fel, ahol volt édesanya és volt apa, ahol volt a családnak szíve és feje is. Hálás vagyok azért, hogy olyan iskolákba járhattam, ahol erre a nagyszerű emberi kalandra, a szeretet művészetére készítettek fel minket. Az 1950-es évektől terjedő genderideológia a biológiai nemet negatívumnak, korlátnak tekinti. Azt hirdeti, hogy a nőt meg kell szabadítani „a szaporodás rabszolgaságától” (Margaret Sanger), az emberiséget a „család zsarnokságától” (Shulamit Firestone). Azt állítja, hogy „az ember nem születik nőnek, hanem azzá válik” (Simone de Beauvoir). Tagadja, hogy a házasság egy férfi és egy nő szeretetszövetsége, ehelyett „a család minden formájának” törvényi elfogadását követeli (megadva a lehetőséget az örökbefogadásra is mindenfajta együttélés számára). Azt állítja, hogy a nemi identitását az ember önkényesen meghatározhatja, és ez olyan alapjog, amelyet minden társadalomnak tiszteletben kell tartania.

– Hogyan lett ezekből a gondolatokból a mai korszellemet ilyen mértékben befolyásoló ideológia?

– Úgy, hogy ezeket a nyugati, főként francia és amerikai értelmiségiek által megfogalmazott célokat igyekeznek az egész világra rákényszeríteni. Az ENSZ (Ban Ki-Moon nyilatkozata 2012-ben az Afrikai Unió előtt), az Egyesült Államok (Barack Obama utasítása 2011-ben az összes külföldre akkreditált USA-szervezetnek), a Brit Nemzetközösség (David Cameron 2011-es nyilatkozata a Brit Nemzetközösség világkonferenciáján) igen gyakran nem ad fejlesztési segílyeket olyan harmadik világbeli országnak, amely nem biztosítja a fogamzásgátláshoz és az abortuszhoz való szabad hozzáférést, vagy nem iktatja törvénybe az úgynevezett melegjogokat. A puhának látszó genderideológia valójában nagyon is kemény; átalakítaná az oktatást, a kultúrát, a politikát, a művészeteket, a reklámokat is. Az általa emlegetett világméretű konszenzust senki nem szavazta meg, a demokratikusan megválasztott parlamenteket és a nemzetállamokat nem kérdezték meg róla. A keresztény álláspont szerint a születéssel kapott nemiségünk nem börtön, hanem áldás; az identitásunkat nem mi teremtjük, hanem hálásan elfogadjuk, mint kincset a Teremtő kezéből.

– **Lehet helye a nemváltoztatásnak, illetve a hozzá kapcsolódó gyakorlatok intézményesítésének egy társadalomban?**

– Vannak olyan emberek, akiknek a nemi identitása valamilyen mértékben bizonytalan. Ennek oka lehet egy kromoszóma-rendellenesség, például Klinefelter-szindróma vagy Turner-szindróma, a nemi szervek kifejlődésének rendellenességei – vagyis a hermafroditizmus különböző fokai, a nemi hormonok termelésének zavarai, a gyermekkori fejlődés során átélt traumák, az apa hiánya és még sorolhatnánk. A kromoszóma-rendellenesség, a nemi szervek vagy a hormonműködés zavarai esetében ezután is megvan az orvosi beavatkozás lehetősége, ez nem minősül nemváltásnak. A T/9934-es törvényjavaslat (a Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes által benyújtott, sokak felháborodását kiváltó törvényjavaslat) 33-as pontjának magyarázata kifejezetten megemlíti, hogy az anyakönyv ellenkező bizonyításig a bejegyzett tényeket, jogokat igazolja, vagyis bizonytalan esetekben van helye az anyakönyvi bejegyzés felülvizsgálatának. Az igazi kérdés a törvénnyel kapcsolatban az, hogy a nemet változtatni kívánó személy mit várhat el a társadalomtól, és a társadalom mit várhat el a nemi identitásukban bizonytalan személyektől. Elvárhatja-e egy édesanya, hogy az óvónéni, akit a kislánya Petra nének fog szólítani, ne olyan valaki legyen, aki eredetileg Péternek született, csak azután úgy érezte, hogy Petrává kell válnia? Elvárhatja-e, hogy erről a helyzetről tudomása legyen, vagy Petra óvónő joga megelőzi a gyermek jogát a harmonikus emberi és nemi fejlődéshez? Elvárhatja-e az iskolaigazgató, amikor a családi életre nevelés tantárgy oktatóját szerződteti, hogy tudomása legyen arról, hogy András tanár úr eredetileg Andreaként látta meg a napvilágot? Elvárható-e egy munkahelyi közösségtől, hogy nőnapon felköszöntse Alexandrát, aki valaha Sándorként született? Jó-e, ha egy társadalom egyesek identitáskereséséhez ilyen módon asszisztál?

Azt üzenem a transzneműeknek: A testvéreim vagyok, ha kopogtattok az ajtómon, kinyílik előttetek.

– **Ezek szerint a megoldást nem feltétlenül a nemváltoztatásban kellene keresniük a nemi identitásukban bizonytalan személyeknek?**

– Természetesen minden embert megillet a tisztelet és az elfogadás. Én magam is ismerek sok nemi identitásában bizonytalan embert, és nagy szeretettel vagyok irántuk. Éppúgy végtelenül értékes emberek, mint bárki más. A legtöbb esetben nem tehetnek a problémájukról, sokszor igen nagy szenvedésen, belső küzdelmeken mennek át, gyakran találkoznak gúnnyal, megvetéssel. A kereszténység elítél mindenfajta megvetést, kirekesztést. A tisztelet és a szeretet azonban nem jelenti azt, hogy a mesterséges nemváltoztatást helyesnek kellene tartanunk. A nemi identitásukban bizonytalan személyeket akkor

szereket leginkább a társadalom, ha mint nemi identitásukban bizonytalan személyeket szereti őket, ha segíti őket önmaguk elfogadásában. Ha egy társadalom azt vallja, hogy minden ember maga választhatja meg a nemi identitását, akkor a szeretetre teremttségüket és létezésüket hálásan elfogadó emberek nagy családja helyett az önmagukat megalkotni akaró személyek csoportjává válik. Egyébként nagyszerű szakemberek vannak, akik igazi segítséget tudnak nyújtani abban az esetben, ha valakinek komoly nehézsége van a nemi identitása kapcsán. Előfordul, hogy valaki meglépi a nemváltoztatást, de aztán rádöbben, hogy nem ez a megoldás a problémáira, és visszatérve a születési neméhez, nagy boldogságot és harmóniát tapasztal meg. Ezek a megrázó, ám szép történetek azt tanúsítják, hogy az igazi megoldás az ilyen jellegű problémákra nem a test műtétekkel és hormonokkal való mesterséges átalakítása, hanem a belső békesség megtalálása. Az igazi megoldás az élő Istennel való találkozás, aki örök szeretettel alkotott meg minket, és aki szereti az embert a gyöngességében, megtörtségében is.

– **Üdvözlendőknek tartja, hogy a kormány elfogadta a biológiai nem anyakönyveztetéséről szóló törvényt?**

– A magyar nép évszázadokon át pajzsként védte Európát, a keresztény kultúrát, a családjait, az életét. Talán ez lett a magyarság sajátos nemzeti karaktere, a végsőig tartó kiállás bizonyos értékek mellett, akkor is, ha a küzdelem reménytelennek látszik. Az LMBTQ-szervezetek gazdasági ereje és világméretű társadalmi hatása óriási. A magyar parlament azért is merte megtenni ezt a lépést, mert a magyar családok jó részének még fontos, hogy a gyermekeik olyan társadalmi és iskolai közegben nőhessenek fel, ahol a lányokat segítik a nővé, a fiúkat a férfivá válásukban.

– **Miben áll a keresztény szabadság lényege, pontosan hogyan kell értenünk ezt a fogalmat? Miért nem fér bele a keresztényi szeretetbe és szabadságfelfogásba a nemiségről való gondolkodás szabadsága?**

– Úgy gondoljuk, hogy a szabadság nem önkény. A valóságba, az atomokba, a sejteinkbe és a lelkünkbe bele van ültetve egy gyönyörű isteni rend, harmónia. Az ember nem akkor szabad, ha ezt a harmóniát negligálja, szétöri, hanem ha ennek mentén tanul meg szárnyalni, szeretni. Az egyre inkább fenyegető ökológiai katasztrófa legfőbb oka, hogy az ember nem vette figyelembe a természetbe írt gyönyörű isteni rendet, hanem önkényesen, a végsőig zsigerelte ki a Föld erőforrásait. A genderideológia egy hasonló, csak nem természeti, hanem társadalmi katasztrófa felé próbálja kormányozni az emberiséget.

– **Hogy viszonyuljanak az egyházhoz az LBMTQ-közösség tagjai? Össze lehet egyeztetni akár csak részben a nemiségről, nemi identitásról alkotott elképzeléseiket a keresztény hittel?**

– Az egyház mindannyiunk közös nagy családja, amely befogad mindenfajta embert. Mindannyiunknak vannak sérülései, sebei, problémái. De mindannyian megtaláljuk az Egyházban a sebeinket magára vállaló Krisztust, aki a bűnt nagyon határozottan elítélte, de a bűnöst mindig felemelni, menteni, megtisztítani akarja. Aki belép az Egyház nagy családjába, a bűnöket nem kimagyarázó, de mégis megtisztító, felemelő szeretetet és kegyelmet fogja megtapasztalni.

– **Vajon nem elavultak a katolikus Egyház nézetei a nemek pontos mi-
benlétét és szerepét illetően? Sokan, nagy ritkán még egyházi szereplők is követelik, hogy az Egyház korszerűsödjön, tartson lépést a korrall.**

– Az Egyház által hirdetett evangéliumi üzenet nem modern, nem is konzervatív, hanem örök. Úgy gondoljuk, hogy a család intézménye sohasem lesz idejétmúlt, a férfi és a nő szerelmére épülő házasság örök kincse az emberiségnek a történelem kezdetétől egészen annak végéig.

– **Egy neves amerikai egyházi személy nem is olyan rég úgy nyilatkozott, hogy a mennysország tele van LBMTQ-személyekkel. Mit gondol erről a kijelentésről?**

– Az azonos neműek iránt érzett vonzalom önmagában nem bűn, ha nem fakadnak belőle cselekedetek. Ilyen értelemben igaz az, hogy sok nemi identitásában bizonytalan személy valóban erényes életet él. Azonkívül pedig a botlásait megbánó bűnösnek is van helye a mennyben Isten végtelen irgalmából. James Martin kijelentéseinek egy részével nem tudok azonosulni, de ezt a mondatát az itt leírt értelemben lehet jól is érteni.

– **Mit üzen azoknak a transznemű embereknek, akik úgy érzik, hogy se az állam, sem a keresztény egyház nem hallja meg őket?**

– Azt üzenem, hogy testvéreim vagytok. Bármikor kopogtattok az ajtómon, az meg fog nyílni előttetek. Igyekszem mindenben segíteni, amiben tudok. Azt üzenem, hogy Isten kedves gyermekei vagytok. Lehet, hogy sokan megvetéssel néznek rátok, Ő azonban soha. Értetek is odaadta az életét a kereszten. Azt üzenem, hogy ne a könnyű utat válasszátok. Az emberség, a hiteles és jó élet ára mindenki számára magas. Keressétek a szűk ösvényt!

(Kincses Krisztina

Magyar Nemzet, 2020. június 27.)

Az Egyház tanításában lévő zűrzavar gyökerei (vírusai)

Szerkesztette: Halmágyi Zoltán plébános

„Látjátok, gyermekeim, mi minden történik az Egyházban is? Egyre inkább terjed a tévedés, és még a jókat is rászedi. Egyre jobban árad a hűtlenség Isten szolgálói és a neki szentelt lelkek között, magában a hierarchiában is szakadozik a szeretet és az egység köteléke.” (1976. április 3.)

2016 nyarán rövid interjút készítettem Sóti János SJ atya közvetítésével, P. Quartillio Gabriele atyával, Gobbi atya volt titkárával, a mozgalom volt főemberével. Ebben a beszélgetésben magam is tudakoltam, hogy a 2000-es évben kiadott dokumentum teljes egészében tartalmazza-e a harmadik fatimai titkot, és nemleges választ kaptam. Mert a látomás Szűzanya által adott magyarázatát elhagyták. De azonban a Kék Könyvben részletesen megkaptuk. A Kék Könyv (A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz) beszél az egyházi tanítás zűrzavaráról, ami mostanra már a tanítóhivatal legfelsőbb székét is elérte. Ennek a folyamatnak gyökereit keresem ebben a cikkben (cikksorozatban) a teljesség igénye nélkül.

Mind a világban, mind az Egyház bennfentes köreiből akadnak 'kiszivárogatók' (pl. Wikileaks, Snowden, stb.), akik a féltett 'műhelytitkokat' tudomására hozzák a világnak. Amit csak sejtenek az arra érzékeny kívülállók, de nincs semmi bizonyíték a kezükben, hogy felmutathassák megérzésük igazságát. De ezek a kiszivárogatott tények rávilágítanak egy rejtett programra, tervre és eljárás módra, ami igazolja a sejtéseket, miszerint: **'Belső árulás történt.'** Két kiszivárogatót hozok először: **P. Gabrielle Amorth ördögűzőt és P. Malachi Martin volt SJ ördögűzőt.**

Zavala a harmadik titokról is kérdezte az (Gabriele Amorth) atyát: „Nézzé el nekem, hogy ennyit faggatózom róla, de amikor Pió atya kapcsolatba került a harmadik fatimai titokkal, megrendült az Egyházba vetett hite?” Amorth atya halkán, megilletődve válaszolta. „Minden bizonnyal.” **Egy nap Pio atya nagyon szomorúan azt mondta nekem: „Tudod, Gabriele, a Sántán megvetette lábát az Egyház felső köreiből, és rövid időn belül eljön, hogy irányítsa a hamis Egyházat.” „Jaj Istenem! Egyfajta Antikrisztus! Mikor jövedölte ezt?” – kérdezte Zavala. „1960 körül, mivel akkor már pap voltam. ... „Pio atya mondott még mást is a jövőbeni katasztrófákról: földrengések, árvizek, háborúk, járványok, éhínség...? Említett olyan csapásokat, amelyek a Szentírásban is megtalálhatóak?” – kérdezte Zavala. „A látomások bármennyire félelmetesek voltak, nem voltak megterhelőek a számára, kivéve egyet, amely azonban igen: **a nagy hitehagyás az Egyházon belül.** Ez**

volt az a jövendölés, amely ténylegesen gyötörte, sokat imádkozott ezért, és az ennek köszönhető belső szenvedéseit is ezért ajánlotta fel.” „**A harmadik fatimai titokban elhangzottakért?**” „Pontosan.”¹

Bernard: Mi történt tulajdonképpen? **P. Malachi Martin:** Volt ott egy Annibale Bugnini nevű alak, egy szabadvéleményű, a Páholly tagja. Céljával tüzte ki, hogy a Katolikus Egyházban létrehoz egy új szertartást, amelyet bárki, azaz mind a katolikus, mind pedig a nem-katolikus elfogadhat.

Bernard: Vagyis egy ökumenikus vallásról van szó, és mivel Bugnini szabadvéleményű volt, kérdés, vajon így cselekedve, nem az volt-e a hátsó gondolata, hogy hosszú távon ez egy egységes világvallás létrehozásához vezessen?

Martin atya: Természetesen az volt a célja. Sajnos nem egyedül dolgozott. Igen befolyásos barátai voltak. ... De be kell ismernünk, hogy létezett egy nagyon gondosan kidolgozott, jól összehangolt terv. Emlékszem, amikor Bea bíboros bejött egyszer hozzám Rómában a szobámba. Ez 1962 novemberében történt, közvetlenül a zsinat megnyitása után. Verítkezett, és amikor érdeklődtem izgatottsága okáról, ezt válaszolta: „Éppen most hallottam egy szörnyű megjegyzést Hans Küngtől.” Küng egy amerikai teológussal beszélt, aki ma már püspök, de nem nevezem meg őt. Bea bíboros nem hallotta a kérdést, de hallotta Küng ennek az embernek a kérdésére adott válaszát. Küng ezt mondta: „Ó, nem, nem, nem, nem. Ezúttal nem szakítunk velük. **Nem lesz újabb reformáció. Mi ezúttal belül maradunk!**”

Ez a véletlen eset felnyitotta a szemünket, és tervük világossá vált. A terv egyszerűen az volt, hogy az Egyház hagyományos **római katolikus vonásai gyökerestől eltöröltsenek.** Ha megvizsgáljuk a **II. Vatikáni Zsinat valamennyi dokumentumát, a szándék jól kivehető: a zsinatnak lehetőleg egyetlen olyan nyilatkozata se legyen, amelyet ne lehessen többféleképpen értelmezni.** ...

Martin atya: ... A vallási szabadság volt a legfőbb terület, ahol ez a kétértelműség megnyilvánult. **A kommunizmus tárgyában mintegy 500 zsinati atya kérte VI. Pál pápát, hogy engedélyezze annak elítélését, de megtiltották nekik.** Ez egyike volt a XXIII. János pápa és a Nyikita Hruscsov közötti megegyezés következményeinek. Az az egyezmény mind a mai napig kísért minket.²

A fenti idézetek rávilágítanak arra, hogy a híres II. Vatikáni Zsinat alatt nem volt 'tisztá' a helyzet, hanem egyfajta rejtett megoszlás bele lett kódolva

a szövegekbe és rajtuk keresztül a végrehajtási a szándékokba. Ezeket a rejtett tartalmakat tárja elénk egy most következő,

P. Franz Schmidberger A II. Vatikáni Zsinat időzített bombái címmel készített tanulmánya:

Ha e tárgyról szólunk, kissé messzebbre is vissza kell nyúlnunk és pillantást kell vetnünk a II. világháborút követő korszakra – méghozzá nemcsak Németországra, hanem Európára és az Egyházra is, a maguk összességében. XII. Pius pontifikációja alatt élünk: hatalmas erőfeszítések történnek, hogy az Egyházat a II. világháború nagy összeomlása után konszolidálják, hogy ismét építéshez fogjanak és a missziós tevékenységet is kibővítsék. Eközben azonban nem lehet nem észrevenni, hogy itt is, ott is bizonyos kellemetlen tünetek jelentkeznek az Egyház körül. A templomlátogatás stagnál. A hivatások száma nem növekszik, inkább csökken. Sok pap, sőt püspök keresi tulajdon identitását. Kellős közepén találják magukat egy olyan **világ haladás-örületének**, amely a megváltást az anyagi gazdagságban hiszi, és ezt látva nem látnak más megoldást, mint valami módon **kiegyezni e világgal** és posztulátumait átvenni. Engedjék meg, hogy Önöknek azt mondjam: **ez korszakos történelmi tévedés volt.** ...

Önkritika és ön-megkérdőjelezés által a tulajdon küldetésstudatukat kezdték el aláásni. **Hans Urs von Balthasar-t** lehet például megemlíteni, aki már az ötvenes évek elején követelte a bástyák lebontását. A „bástyák” itt nem mást, mint az említett katolikus intézményeket jelentik, végül pedig a katolikus dogmát is. A modern egzegézis megtette a magáét, hogy az Egyházban leépítse a hitet. Ez a főleg a protestáns racionalista **Bultmantól** inspirált egzegézis elsősorban a papi szemináriumokba, a professzorokhoz és növendékekhez talált utat. **Karl Rahner** romboló munkáját az „anonim keresztények”-ről szóló tanításával kezdte meg, ami arról szólt, hogy mindenki keresztény, akár tud róla, akár nem. ...

A ti időtöket mindenféle baj kíséri: Istennek széles körű visszautasítása, nagy kötelességmulasztás, a mindenütt elterjedt szokás, hogy Istent semmibe veszik és nem engedelmeskednek parancsolatainak.” (San Marco (Udine), 1984. január 28.)

Ebbe a szellemi helyzetbe robbant be a II. Vatikáni Zsinat, ... ugyanis nem mást tett, mint a modern kornak, a liberalizmusnak, a permisszív (megengedő) erkölcsiségnek egész mentalitását – úgyszólván – írásban rögzítette, megszilárdította, kodifikálta, az Egyház belsejébe emelte. ...

„A tévedést úgy terjesztik, mint az igazság újfajta értelmezését. Még Isten Szavának magyarázatával is a legsúlyosabb tévedéseket terjesztik.” (1977. április 23.)

1 Részlet Jozé María Zavala A legjobban őrzött fatimai titok című interjúkötetéből

2 Részlet Malachi Martin A kiforgatott katolicizmus című könyvéből

Ha az ember közelebbről szemléli a dolgokat, nem kerülheti meg, hogy a zsinatot három súlyos bűnnel ne vádolja. Az első bűn az igazság egyértelmű bemutatásának és a tévedés elítélésének elmulasztása – vagyis az a szándék, hogy tisztán pasztorális zsinatot tartsanak. A második főbűn a kétértelmű, különféle értelmezéseket megengedő fogalmak felvétele. A zsinatot háttérből irányító progresszista erők – összeesküvésük az úgynevezett „Rajnai Szövetség” („Rheinische Allianz”) volt, amelyről bővebben P. Ralph Wiltgen kiváló könyvében: „Der Rhein fließt in den Tiber” (A Rajna a Tiberisbe ömlik) olvashatnak – tudatosan és szántsándékkal kétértelmű megfogalmazásokat és fogalmakat vezettek be a zsinaton, hogy aztán a zsinat végeztével, a zsinat utáni időben ezekből a számukra előnyös egyértelmű következtetéseket vonhassák le. A harmadik halálos bűn abban áll, hogy olyan kijelentéseket vettek be a zsinati dokumentumokba, amelyek az eretnokség szélén állnak. A következőkben megkísérlem Önöknek e vádak taglalni és alátámasztani.

Amennyire meg tudom ítélni, a zsinatnak mindenekelőtt öt dekrétuma játszik súlyos összefüggésekkel bíró szerepet:

1. az ökumenizmusról szóló dekrétum, az „Unitatis redintegratio”;
2. az Egyházzól alkotott úgynevezett dogmatikai konstitúció, a „Lumen gentium”, mely utóbbiban mindenekelőtt két pont bír messzemenő következményekkel, míg egyéb szövege nem volna túlságosan kifogásolható;
3. a nem-keresztény vallásokról szóló dekrétum, a „Nostra aetate”;
4. a vallásszabadságról szóló dekrétum, a „Dignitatis humanae”;
5. az Egyháznak a modern világban elfoglalt helyéről szóló dekrétum, a „Gaudium et spes”. ...

1. Az ökumenizmusról szóló dekrétum

A II. Vatikáni Zsinat ökumenizmusról szóló dekrétuma döntő módon szakít az Egyháznak a képviselő kizárólagosságára és az abszolútságra formált ezen lényeges igényével. A jelentőségteljes „egyházak” kifejezést többes számban használja, ami olyan nyelvhasználatot jelent, amely a II. Vatikáni Zsinat előtt soha és sehol nem tűnt fel. Lássuk azonban most magát a szöveget. A harmadik pontban a következő áll: „*Ennél fogva ezek a tőlünk különvált egyházak és közösségek, ámbár hitünk szerint fogyatkozásokban szenvednek, az üdvösség misztériumát illetően nincsenek megfosztva jelentőségüktől és súlyuktól. Krisztus lelke ugyanis nem vonakodik felhasználni őket az üdvösség eszközéül. Hatékonyáguk éppen a kegyelemnek és igazságnak abból a teljességéből ered, amely a katolikus Egyházra van bízva.*” Nem ok nélkül találjuk a IX. Pius pápa pontifikátusa alatt kiadott Syllabusban kortársaink három markáns nézetének **elítélését**:

„Az emberek mindenféle vallás követése révén megtalálhatják az örök üdvösség útját.”

„Legalábbis jó reménnyel kell lennünk mindazok örök üdvösségét illetően, akik nem Krisztus igazi Egyházában élnek.”

„A protestantizmus nem más, mint eltérő alakja az igazi keresztény hitnek, amelyben az ember Istennek éppoly tetsző módon szolgálhat, mint a katolikus Egyházban.” (Ezeket a kijelentéseket **elítéli** a Syllabus.)

Az ökumenizmus-dekrétum negyedik pontjában aztán a következő áll: „*Az ilyen párbeszéd gyümölcse az, hogy a szóban forgó közösségek szélesebb körű együttműködésére is út nyílik, mindazoknak a tennivalóknak terén, amelyeket a közjó érdekében valamennyiük keresztény lelkiismerete megkövetel, és hogy egy szívvel-lélekkel közös imára is összejönnék engedély alapján.*” Az egész dekrétum, egyáltalán az egész ma képviselt ökumenizmus célkitűzése az, hogy valamikor a különböző vallások között nagy egyetértés jöjjön létre, és ezáltal támogatást nyerjen a népek haladása, a kultúra fejlődése, az evilági béke kiterjedése, a környezetvédelem, az emberi jogok védelme, a rasszizmus elleni harc, a szerepvállalás a harmadik világban. Elsősorban tehát egy humanusabb, politikailag elviselhetőbb világ megteremtéséről van szó. Látjuk tehát, mennyire nyilvánvaló, hogy a II. Vatikáni Zsinat szövegeibe kétértelmű, összekevert és összezavart dolgok kerültek.

Egy ebből a fajtából való további példa található e dekrétum 11. pontjában. Itt a következő áll: „*A katolikus hitnek a megfogalmazása pedig éppen ne legyen akadály a testvérekkel folyó párbeszédnek.*” ... A zsinati szöveg következő mondatában viszont ez áll: „*Mindenesetre teljes egészében és világosan ki kell fejteni a tanítást*” – ami egyértelmű ellentmondásban áll az első utasítással. Hiszen a mondottak szerint egyfelől mindent, ami megütközést kelthetne, háttérbe kell szorítani, el kell hallgatni; másfelől viszont az egész tanítást világosan elő kell adni.

2. Az Egyházzól szóló dekrétum

Vegyük most már szemügyre a „Lumen gentium” dekrétumot, az úgynevezett dogmatikai konstitúciót az Egyházzól. A 8. pontban az áll, hogy Krisztus egyetlen Egyháza a katolikus Egyházban szubsztanciál, abban bírja konkrét létformáját. ... Egy fiatal teológus, Johannes Rothkranz, aki „Die Kardinalirrümer des Hans Urs von Balthasar” (Hans Urs von Balthasar fő tévedései) című könyvében elmélyült vizsgálatoknak veti alá a nemrég elhunyt jezsuita különböző műveit, bő terjedelmet szentel a „subsistit” szócskának. Vizsgálatai szerint a legtöbb modern teológus, Karl Rahner-en kezdve egész Joseph Ratzinger-ig, a „megtalálja konkrét létformáját” megfogalmazást **relativizáló értelemben**

használja. Isten Egyháza eszerint **más vallási közösségekben is kifejeződhet,** alakot ölthet; és ezzel máris az Egyház abszolút mivoltának, Jézus Krisztus abszolút mivoltának, Isten abszolút mivoltának a tagadásánál vagyunk, az első parancsolat elleni bűnnél.

A második állítás az egyetemes Egyház fölötti kormányzati hatalmat érinti. Az 1870/71-es I. Vatikáni Zsinat szerint ezt egyedül a pápa birtokolja. Íme az illető canon: „Aki tehát azt mondja, hogy a római püspöknek csak felügyelő vagy vezető hivatala van, és nem rendelkezik a teljes legfelsőbb jogi hatalommal az egész Egyház fölött, mégpedig nem csak hit és erkölcs dolgában, hanem abban is, ami az egész földkerekségen elterjedt Egyház rendjéhez és kormányzásához tartozik, vagy aki azt mondja, hogy csak nagyobb részt bír a hatalomból, de nem a legfelsőbb hatalom egész teljességét, vagy hogy ez a hatalma nem rendes és közvetlen mind az összes és minden egyes Egyház, mind az összes és minden egyes pástor és hívő fölött, az zárassék ki.” (Dz 831) A „Lumen gentium” ezzel szemben azt tanítja, hogy kettős tekintély van az Egyházban, egyfelől tudniillik a pápáé (ehhez pillanatnyilag még ragaszkodnak), másfelől pedig a pápával összekötetésben álló püspököké. A pápával összekötetésben álló püspökök ezen tekintélye a zsinatokon érvényesül; az eddigi tanítás szerint pontosan ezekre a periódusokra korlátozódott. Ezzel szemben itt most kitágul ez az érvényesség az egész időre, aminek következtében a püspökkari konferenciák kormánytársként lépnek fel. Igaz, mindig csak a pápával összekötetésben dönthetnek, de a zsinatból levezetik jogukat a rendelkezésben és kormányzásban való részvételre. És így a kollegialitás szétéri a pápai monarchiát, **és a nemzeti egyházak felállításához készíti az utat.** Az USA, Franciaország, de Németország és Svájc püspökkari konferenciái is egyre inkább elválnak Rómától és saját útjukat járják. Amikor a pápa néhány évvel ezelőtt Svájcba látogatott, a svájci püspökök úgy köszöntötték, mint a római helyi egyházból való kollégájukat a püspöki hivatalban!

VI. Pál pápa nyilvánvalóan az utolsó pillanatban adott számot magának az újítók azon szándékáról, hogy a több mint **kétértelmű zsinati szövegből utólagosan egyértelmű következtetéseket vonjanak le** a demokratizálás és az Egyház felbomlasztása értelmében. Állítólag sírt. Mindenesetre elrendelte, hogy Nota praevia-t, egy rövid magyarázó megjegyzést fűzzenek a zsinati szöveghez. Nos, **egy zsinatnak az a feladata, hogy a katolikus tanítást pontosabban világítsa meg, tisztázza, és élesebben határolja el a tévedésektől.** Ez a dokumentum nyilvánvalóan az ellenkező hatást érte el: elködösítette a tanítást és annyira homályossá tette, hogy egy tulajdon függelékre volt szükség a legrosszabb elhárítása és a pápai primátus megmentése érdekében. Ez a Nota praevia része az egész zsinati szövegnek. Maradandó tanúság arra nézve, miképp „öm-

lött a Rajna a Tiberisbe” ezen a zsinaton. A pápaság igen nagy kárára ez a kettős tekintély ismét megtalálható az új egyházbizottságban, tekintet nélkül a zsinat Nota praevia-jára. (Can. 336/ Can. 337 § 2) A pápai tekintély szétrombolása kétségkívül az állami, munkahelyi, iskolai és családi tekintély szétrombolásához vezet. **Az Egyháznak ugyanis iránymutató hangja van, példaszerűsége és kegyelmi kisugárzása az egész társadalomra.** Ami az Egyházon belül történik, az a társadalomban terjed tovább, ott találja meg visszhangját. És így nem szabad csodálkoznunk, ha a hatvanas évek végétől egy tekintélyellenes áradat hullámként gördül végig országainkon.

3. A nem-keresztény vallásokról szóló dekrétum

A zsinat harmadik dekrétuma, amely időzített bombaként hat, amely így kell, hogy hasson, a nem-keresztény vallásokról szóló „Nostra aetate” dekrétum. Senki sem tagadja, hogy a nem-keresztény vallások kétségkívül természeti igazságok, filozófiai és életbölcsesek egész sorát tartalmazzák; sőt helyenként még az őskinyilatkoztatás elemeit is megőrizték, amelyet Isten a teremtés hajnalán Ádámra és Évára bízott. Ezenkívül némelyek közülük még a kinyilatkoztatott vallásból is vett át elemeket, így például az iszlám az egyetlen Istenben való hitet. Ezen szükségképp differenciált szemlélet mellett is azt kell azonban mondani, hogy ezek a nem-keresztény vallások az embert az igazságtól, a teljes természetfölötti igazságtól, a megfeszített és feltámadt Krisztustól inkább távoltartják, semmint hogy hozzávezetnék. Nemcsak, hogy nem az üdvösségre vezető utak, hanem sokkal inkább a Szentlélek elleni ellenállás rendszerei. Nem szabadítják meg az embert, hanem **fogva tartják a tévedésben,** a hitetlenség sötétjében és nem ritkán az ezzel járó szenvedélyben és erkölcselenségben. Példának okáért ezerszer nehezebb egy mohamedánt az Egyházhoz megtéríteni, mint egy afrikai bozótlakó pogányt.

A hinduizmusról azt írják, hogy emberek benne az isteni titkot mélységeiben kutatják, és ezt „*a hitregék fogyhatatlan gazdagságával meg a bölcsélet mélységeibe hatoló erőfeszítéseivel fejezik ki. Együttal szabadulást keresnek létünk nyomorúságaiból vagy aszketikus gyakorlatokkal, vagy elmélyült meditációval, vagy pedig úgy, hogy szerető bizalommal menekülnek Istenhez.*”

... Kedves barátaim, elég egyetlen egy alkalommal Indiába utazni, hogy ezt a dekrétumot hazugnak bélyegezzük és hamis tények előadásával vádoljuk.

... A zsinati szöveg arról beszél, hogy a hinduk szeretettel és bizalommal Istenhez menekülnek. **Mely Istenhez?** Hát nem tudják a zsinati atyák, hogy a hinduizmus akármilyen, csak éppen nem egyistenhit? És a meggyötört, törődött, részben gyűlölettel arcok valami egészen mást fejeznek ki, mint bizalmat és szeretetet! ...

„A buddhizmusban a maga különféle formái szerint felismerik e változó világ gyökeres elégtelenségét, és egy olyan útról tanítanak, amelyen az emberek áhitatos, bízó lélekkel vagy egy tökéletesen szabad állapotot érhetnek el, vagy pedig akár a maguk iparkodásából, akár felsőbb segítséggel a megvilágosodás legfelsőbb fokára juthatnak”, olvasható a dekrétumban. Pontosan ezzel vádoljuk a buddhizmust: hogy az önmegváltásban hisz és így a **kereszténységgel radikálisan szemben áll. A legsúlyosabb azonban mind a hinduizmusnál, mind a buddhizmusnál az, hogy nem tesznek különbséget teremtő és teremtmény, Isten és világ között.** Isten a természet, a természet Isten, így hirdetik ezek a panteisztikus vallások. Következésképp a kereszténységtől sem határolódnak el, hanem megkísérlik ezt egyfajta vallásosság kifejeződéseként monizmusukba (minden létezőt egyetlen alapelve visszavezetni) integrálni.

Csoda-e, ha ökumenikus teológusok bizonyos affinitást mutatnak e vallásokhoz! **Tagadhatatlan, hogy a zsinat illuzórikus, félrevezető és hamis fejtegetései révén az ázsiai vallások Európában bizonyos szalonképességet nyertek.** Egyre több ázsiai gondolat tör be Európába, a hajdan keresztény nyugatra: a reinkarnáció, az ezoterika és a valóban ördögi „New Age” mozgalom futótűzként terjed. Ez utóbbi áthat minden állami és társadalmi szervezetet, és – nem utolsósorban – még az ENSZ-ben is ülnek ügynökei. A szivárvány mindenhol a kereszténység halálát és a kereszténységellenes korszak beköszöntét hirdeti. ... Az utóbbi években innen-onnan fiatalok utaztak Indiába, hogy a gurukhoz csatlakozzanak, vagy Amerikába, hogy Bhagvannak hódoljanak, és ez őket személyiségüktől megfosztja, rabszolgává teszi és kizsákmányolja. Mindazonáltal nem szabad őket túlságosan kárhoznunk, mert a II. Vatikáni Zsinat azt tanítja, hogy mindabból, ami ezekben a vallásokban igaz és szent, a katolikus Egyház semmit sem vet el!

Most nézzük, mit mond a zsinat az iszlámról? „Az Egyház nagyrebecsüléssel tekint a muzulmánokra is. Ők az élő és létező egy Istent imádják, a könyörülőt és mindenhatót, a mennynek és földnek teremtőjét, aki szólott az emberekhez.” Dicshimnusz arról a vallásról, amelyet atyáink többször is életük kockáztatásával és feláldozásával vetettek vissza, mert az célul tűzte ki, hogy a földet tűzzel-vassal a félholdnak veti alá. – A német püspökök a zsinat efféle kijelentéseiből levonták a megfelelő konzekvenciákat és a plébánosokat felszólították, hogy az egyházi intézményeket, azaz plébániai termeket, óvodákat, ifjúsági otthonokat és hasonlókat bocsássák az iszlám kultusz rendelkezésére. ... De hallgassuk tovább az iszlámnak a zsinat szerinti leírását:

„Teljes szívből akarnak (ti. a muzulmánok) hódolni (Isten) megmagyarázhatatlan rendelései előtt is; így hódolt meg Isten előtt Ábrahám, akiben szíve-

sen látja az iszlám hite saját őstét. Jézus istenségét nem ismerik el ugyan, de őt prófétaként tisztelik. Szűzi anyját, Máriát is magasztalják, sőt olykor áhitattal fohászkodnak hozzá. Várják továbbá az ítélet napját, amikor Isten feltámaszt minden embert és megfizet nekik. Ennélfogva fontosnak tartják az erkölcsös életet, Istent pedig főként imával, jótékonykodással és böjttel tisztelik.” ...

Ha igaz az, hogy a muzulmánokat hitükben nagyrebecsüléssel kell szemlélnünk, akkor nem látom be, hogy ősünk 1571. október 7-én Lepantonál miért álltak a török flotta útjába, és miért vállaltak egy véres csatát; vagy pedig 1683. szeptember 12-én a Bécs melletti Kahlenbergnél miért vívtak egy nem kevésbé véres csatát, és XI. Ince pápa miért tette meg a legnagyobb erőfeszítéseket, hogy keresztény sereget gyűjtsön, hogy szembeszálljon e veszéllyel. **Atyáink tehát ostobák voltak.** „Csak nagyrebecsüléssel” kellett volna szemlélniük az iszlámot, csak fel kellett volna fogniuk, hogy az iszlám is „az egyetlen Istent imádja”, az „élőt és önmagában létezőt”, a „könyörülőt és mindenhatót”; akkor felismerték volna, hogy bár ez **Jézus istenségét nem ismeri el, de ettől a részlettől eltekintve** őt mégis prófétaként tiszteli, és hogy követői imádságban, alamizsnálkodásban és böjtben erkölcsösen élnek. Ezáltal a legszebb ökumenizmus vált volna lehetségessé!

Mit mond ezek után a zsinat a zsidóságról? Nekünk, németeknek ez kétségtelenül kényes téma. Így tisztán teológiai kijelentésekre szorítkozom.... II. Vatikáni zsinat azt állítja, hogy Krisztus szenvedésének eseményeit nem lehet sem minden akkor élt zsidónak megkülönböztetés nélkül, sem pedig a mai zsidóknak rovására írni. Megegyezik-e ez az első pápának, Szent Péternek tanításával, aki a zsidóknak különbségtétel nélkül kiáltja oda, hogy megölték az élet szerzőjét? (ApCsel 3,15) ... Szomorúan látjuk, hogy II. János Pál pápa a különböző világvallásokat Assisibe hívja közös imára a békéért. **Melyik istenhez fognak egyáltalán imádkozni?** A hinduizmus és a buddhizmus istenségeihez, akiknek nincsenek is személyes isteneik, akiknek istenségei magával a teremtéssel azonosak? Vagy Allahhoz, aki éles ellentétben áll az élő Szentháromsággal? A mi Istenünk, kedves barátaim, a megfeszített és feltámadt Jézus, a háromszemélyű Isten. Nem ismerünk semmilyen más istent. ... Hogy Urunk trónfosztásának e káros szelleme a hívek fejében és szívében már a legutolsó faluban is mennyire előretört, nemrég egyik ázsiai utam során tapasztaltam meg. Sri Lankán mondták ottani barátaink, hogy a helyi plébános éppen az érkezésem előtti vasárnap egész 600-700 fős egyházközsége előtt kifejtette, **hogy a jövőben a korábbi idők bálványait istenként kell majd tisztelnünk, hogy belátható időn belül csak egyetlen világvallás lesz, és hogy azoknak, akik a múltban vérüket ontották a hitért, bizonyára hibádzott valami a lelki egyensúlyukkal.**

4. A vallásszabadságról szóló dekrétum

A negyedik nagy időzített bomba, melyet becsempésztek a II. Vatikáni Zsinatra, a vallásszabadság. Nem jelent mást, mint az államok és a társadalom laicizálását. Eszerint a közéletben, tehát az alkotmányokban, a parlamentekben, a bíróságokon, az iskolákban, kórházakban, irodákban és gyárakban minden vallás azonos jogokat élvez; egyiket sem szabad korlátozni, pláne betiltani, mindaddig, míg a közjóra veszélyesnek nem mutatkozik. Ez ugyanis az emberi személy méltóságára alapított természeti jog. Ráadásul – állítják – az állam illetéktelen vallási kérdésekben; magától egyáltalán nem is tudhatja, melyik a helyes vallás. Egyházi oldalról tehát kifejezetten az állami agnoszticizmust tanítják. Íme a II. Vatikáni Zsinat szövege:

„Ez a vatikáni zsinat kijelenti, hogy az emberi személynek joga van a vallásszabadsághoz. Ez a szabadság abban áll, hogy minden embernek mentesnek kell lennie a kényszertől akár egyesek, akár csoportok vagy bárminemű emberi hatalom részéről, mégpedig úgy, hogy a vallás tekintetében senki se legyen kénytelen lelkiismerete ellen cselekedni, se ne akadályozzák abban, hogy – jogos határok közt – lelkiismerete szerint cselekedjék akár magánéletében, akár a nyilvánosság előtt, akár egymagában, akár másokkal társulva. Kijelenti továbbá a zsinat, hogy a vallásszabadsághoz való jog az emberi személy méltóságán alapszik, amint ez a méltóság mind az Isten kinyilatkoztatott szavából, mind pedig magából az észből megismerhető.” ...

Az Egyházon belüli szabadgondolkodók állításával, miszerint az államnak semlegesnek kell lennie, mert az állam vallási ügyekben illetéktelen, Szent Pál két kijelentését állítjuk szembe: „Omnia in ipso constant” (Kol 1,17) – minden, a kormányzatok és a közrend is, Őbenne áll fenn. És a másik: „Oportet illum regnare” (1 Kor 15,25) – uralkodnia kell! Mert a kormányzatok már nem Őbenne állnak fenn, elbuknak; mert egy istentelen horda így kiált: „Nem akarjuk, hogy ez rajtunk uralkodjék” (Lk 19,14). Mivel már nem ismerik el, hogy „nincs más névben üdvösség” (ApCsel 4,12), zuhanunk egyik válságból a másikba a politikában, a gazdaságban, a nevelésügyben, szociális téren, morális síkon, művészi alkotásban, a tekintély tiszteletében. Jézus Krisztus már nem uralkodik. Mellérendelt módon éppenséggel még joga van a létezésre Buddha, Mohamed és bármiféle szektavezér mellett, de már nem királya a gondolkodásnak és nem királya a szíveknek. ... A pápák XII. Piusig határozottan visszautasították Urunk ilyenét meggyalázását. IX. Pius pápa „Quanta cura” enciklikájában a vallásszabadságot igaztalan véleménynek és tanításnak nevezi, amelyet **apostoli kötelességénél és a legszentebb hit, az igazi tanítás, a lelkek üdvössége iránt érzett aggodalmánál fogva apostoli teljhatalma révén visszautasít és betilt, és azt akarja, hogy a katolikus Egyház**

fiai is teljesen visszautasítottak, betiltottak és elátkozottak tekintsék. A már említett Syllabus a vallásszabadsággal kapcsolatban a következő két téves állítás elítélését tartalmazza:

„Korunkban már nem való a katolikus vallásnak egy államszervezet egyetlen vallásaként való elismerése az Isten imádása minden egyéb fajtájának kizárása mellett.” „Ezért dicséretre méltó, ha bizonyos katolikus országokban törvény írja elő, hogy a bevándorlók vallásukat, bármilyen fajta legyen is az, nyilvánosan gyakorolhatják.”

A vallásszabadsággal kéz a kézben jár a határtalan lelkiismereti és korlátlan vélemény szabadság hirdetése, hivatkozva a keresztények úgynevezett nagykörűségére, amely még szüntelen követelések alapjául is szolgál. Csoda-e, ha a hívek szubjektív lelkiismeretükre hivatkozva tiltakoznak a „Humanae vitae” enciklika kihirdetése vagy bizonyos püspöki kinevezések alkalmával! Aki szelet vet, vihart arat. Aki időzített bombákat telepít, tudja, hogy azok egy nap robbanni fognak.

5. Az Egyháznak a modern világban elfoglalt helyéről szóló dekrétum

A „Gaudium et spes” dekrétum kortörténetileg és a társadalomra gyakorolt hatását tekintve talán a legkártékonyabb az egész zsinaton; a pusztán tényleírás köntösében ugyanis határtalan, korlátlan üdvoptimizmust hirdet, a paradicsom létrejöttét a földön a technika, a tudomány és a haladás által.

„Valamiképpen még az idő folyását is egyre inkább hatalma alá veti az emberi értelem: uralja a múltat a történeti megismerés által, a jövőt az előrelátás meg a tervezés útján. Az élettan, a lélektan és a társadalomtudomány haladása nem csupán önmagának jobb megismerésére segíti az embert, hanem arra is, hogy szakszerű eljárásmodok alkalmazásával közvetlenül befolyásolja az emberi együttélést. Ugyanakkor már egyre élenkebben foglalkoztatja az emberiséget az, hogy előre látva helyes mederbe terelje a népesedést.” – Nincs-e igazuk ilyen zsinati megállapítások szempontjából a „Humanae vitae” ellenzőinek és a fogamzásgátló tabletták híveinek? ... Olvassuk tovább a szöveget. Az 57. pontban értesülünk, hogy a keresztényeknek az lenne a faladatuk, *„hogy együtt dolgozzanak minden emberrel egy óhajtott emberibb világ felépítésén”*. – Mit számít itt, ha Pálnak, a népek apostolának szájával a Szentlélek int minket, hogy ne húzzunk egy igát a hitetlenekkel? „Mi köze az igazságnak a sötétséghez? Hogyan hozható össze Krisztus Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitlennel? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal?” (2 Kor 6,14-16) Ezt a nemcsak külsőséges, hanem bensőséges együttműködést a világgal a dekrétum 62. pontja még egyszer kifejezetten a lelkünkre köti: *„A hívők tehát a legszorosabb egységben éljenek kortársaikkal, iparkodjanak megérteni gondolkodásmódjukat és érzésvilágukat, amint az a szellemi kultúrában meg-*

mutatkozik.” – Kommentár: Kicsoda ez a kortársunk? Ő a XX. század érzéki, törvény nélküli, materialista embere. Már régóta megértettük, és pontosan ennek a megértésnek alapján utasítjuk el maradéktalanul maximáját, amely így hangzik: „non serviam” – nem szolgállok. ...

Ratzinger bíboros „Theologische Prinzipienlehre” című, 1982-ben megjelent könyvében, mikor már a Hittani Kongregáció prefektusa volt, beismeri, hogy a **„Gaudium et spes” egy ellen-Syllabust jelenít meg, azt hirdeti tehát, amit IX. Pius pontifikátusa alatt az Egyház 80 tételben kifejezetten elvetett és elítélt...**

Hiányzik az Egyházban az öröm, a lelkesedés, a buzgóság, a harcba szállás az áldozatkészsége Isten ügyéért és Krisztus Király győzelméért. Hiányzik a meggyőződés, hogy a népeket misszionálni kell, hogy a kegyelem átalakítja a lelket, hogy Krisztus a világ üdvössége, és az üdvösség sehol máshol nem található meg. A katolikus Egyház ma már nem 800 milliós sereg, Isten jól szervezett hadi népe, hanem csupán a lankadtak, az alvók, a szökevények fáradt csoportja, akiknek a Mester ügye teljesen közömbös, és akik akár még az ellenséggel is hajlandók közösen ügyködni. Ezt a magatartást képviselik még a Kúria legjobb bíborosai is.

A Szent Szűz egyénisége

A Szent Szűz Krisztus után Istennek első gondolata, a „Primogenita” nagy hivatásának megfelelőleg, erőben, szépségben, az Istenanyát megillető nagy stílusban van kialakítva. A Szentírás csak azt mondja: „de qua natus est Jesus”, vagyis ez az asszony oly nagy, oly mély, oly fölényes és kegyelmes, hogy anyja lehetett, Istenanya, ki az Igét vágyódó, ünneplő lélekkel fogadta, keblébe zárta, vele vérét megosztotta, őt tejével táplálta, lágyságával, gyengédségével, szeretetével kielégítette. Várta s ajtót nyitott a jövevény Istennek s kezének mirrhás illatával elbájolta őt. Aki Istent fogan és hord 9 hónapig szíve alatt s csitít édes tejjel keblén: annak a lelki nagyság s mélység isteni igényeit kell kielégítenie. Az ilyen lélek létet, életet, tudást, művészetet, szellemi világot meghaladó fölényes nagyságban s méltóságban lép elének. Mons super montes, lelki világa pedig a mélység s bensőség titokzatosságában feslik ki s öntudatosan átélt érzésekben s elragadtatásokban adja ki energiáját.

E nagyságot jellemzi

a) az Istenközelség. Minden lélek annyiban nagy és szép, amennyiben Istenhez közel áll s e közelségét érzi s élvezi. Senki sincs oly közel Istenhez

először a test és vér kapcsán s azután ép ezért az érzület és a lelkiület s isteni gondolat, érzés és elmélyedés révén, mint a Szent Szűz. Mózesnél közelebb. Illésnél s a víziós prófétáknál s az Istennel közlekedő szenteknél; oly közel van hozzá, mint saját gyermekéhez; azok dörgésben, villámlásban, ködben, füstben, szimbolumokban érintkeztek vele; míg ellenben a Szent Szűz gyermekének gögicselésében, édes tekintetében, mosolygó arcában vette kinyilatkoztatásait.

b) Jellemzi őt a természetfölötti világgal való páratlan érintkezés. Amica Dei, sőt Mater Dei. Az Isten benyomásait ő veszi legérzékenyebben, a lelke arra van teremtve; befolyásait ő nyeri legbőszégesebben. Itt szívek ömlenek át egymásba. Ő az első szőlővesszeje annak a tőkének, - első virágos vesszeje a megtestesülés titokzatos gyökerének; azért az isteni szeretet és élet benne adja ki legigézetesebben erejét. Panta psichés pléré; minden lélekkel telt benne; azért érzi az ember: Deum patitur... Istent bír el!

c) Jellemzi páratlan hivatása. Amint vért és tejet szolgáltatott az Úrnak s szépségét, kellemét Jézus belőle vette s általa lett „speciosus inter filios hominum”; úgy a kereszténységnek is a Szent Szűz kölcsönöz bájta, varázst, illatot. A betlehemi barlangnak ő a mécsese, a szent éjnek a legszebb csillaga, az ő fohásza a legédesebb „Gloria”; Názáret nem lenne Jézus otthona, ha nincs az otthonnak édesanyja s anyyala; a Golgota nem volna oly csodálatosan megrendítő, ha Jézus a kereszt mellé nem ülteti a gyöngyvirágot, melyet elsőnek hint meg vérével s ezt a rózsát, mely odatapad s felfut a keresztfán s kínos érzésekben kivirágzik. – A Szent Szűz eszközli ki az első csodát, - ő járja az első keresztutat, - ő zárja szívébe egymaga, a kiszenvedett Krisztusba s művébe lefektetett hitet, ő csókolja meg elsőnek az örök üdvösség vágyával, megnyugvásával Jézus sebeit; ő tartja egymaga az első feltámadás vigiliáját. Ő várta 33 év előtt egymaga az Igét a Gyümölcsoltó Boldogasszony nap éjjelén; ő fogadta egymaga Betlehem karácsonyában; ő várta őt egymaga a föltámadás hajnalán; ő, csak ő. Una est dilecta, amica, speciosa mea!

E páratlanul fölséges léleknek részünkről lelkes és mély tisztelet jár. Elöl jár az Isten anyyala a Szent Szűz köszöntésében midőn mondja „Üdvözlégy Mária”; követi ő Szent Erzsébet, aki a köszöntést szinte folytatja: „áldott vagy te az asszonyok között”; s a keresztény katolikus Egyház, mely ezt a tiszteletet magától az elragadtatásban éneklő Szent Szűztől mint szent kötelességet és parancsot vette: „Ime ezentúl boldognak mond engem minden nemzedék.” – Mondjuk ily érzésekkel az Üdvözlöt.

(Prohászka Ottokár: *A szép szeretet anyja*)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Jézus jelenléte

Jézus Krisztus minden szentmisében valóságosan megjelenik a kenyér és a bor színei alatt. Ez egy csodálatos jelenlét, az Eucharisztikus jelenlét.

A Katolikus Egyházban (és az elszakadt, de érvényes papsággal és eukarisztiával rendelkező ortodoxiában) a pap átváltoztató szavaira Jézus Krisztus az átlényegülés által „beletestesül” a kenyérbe és borba, valóságosan megjelenik az oltáron. Minden szentmise áldozat bemutatás Krisztus részéről, véres áldozat bemutatása, vérontás nélkül. Jézus Krisztus a kereszten ontotta véréért értünk. A szentmisében megjelenik a Vér, Jézus Krisztus a bort Szent Vérévé változtatja át.

Földünkön sok százezer templomban minden nap megjelenik Jézus Krisztus, mely a világot fenntartó erő. Jézus jelenlétével, az újbóli és újbóli megjelenésével fenntartja ezt a zavaros, sátáni erőktől megszállott világot, ezt a világot, melynek jellemzésére a mai időkben nyugodtan használhatjuk azt a kifejezést, hogy a „hazugság és gyűlölet birodalmi erejével” rendelkező világ. A fölöttünk, körülöttünk zajló nagy lelki küzdelemben amíg Jézus Krisztus minden nap számtalan oltáron megjelenik, addig nem juthat hatalomra legnagyobb ellenfele, az Antikrisztus, a sátán legtokéletesebb „alkotása”.

A világ zavarodottsága alapján sejthető, hogy már az Antikrisztus a háttérben ténykedik, de nyilvános uralomra nem juthat, amíg Jézus Krisztus a Föld minden pontján nap mint nap megjelenik az oltárokon, bemutatva újból és újból szent áldozatát.

Aki nyitott szemmel jár, az észreveheti, hogy valóban minden jel arra mutat, hogy a végidőket éljük, amikor Dániel próféta jóslata (Dán 12,9-12), illetve a Jelenések Könyve története (Jel 12-20) úgy tűnik hamarosan megvalósul (aki ennek pontos idejét tudja, az hazudik...).

Egyházunk zavarodott viszonyaihoz hozzá tartozik, hogy nem zárható ki, hogy az újabb és újabb misekönyv átírások során eljutunk egy olyan pontig, melyben már az átváltoztatás szavait is átírják, és akkortól nem jelenik meg Jézus Krisztus az ilyen misekönyvből mondott szentmiséken. Így lehetőség nyílna az Antikrisztus nyilvános fellépéséhez. Valamelyik korosztálynak ezt is meg kell élnie, hiszen a Biblia szavai valamikor beteljesednek. Az sincs kizárva, hogy a mi korosztályunk éli meg ezt, de az sincs kizárva, hogy ez még

egy kicsit odébb lesz. Bár az ég jelei – melyek figyelésére Jézus annak idején külön felszólított minket – azt mutatják, hogy ez a helyzet már nincs messze, nem valószínű, hogy évtizedek kellenek még ehhez.

Ez lehet, hogy ijesztően hangzik, de ha Krisztus tanítása szerint élünk (élénk) nap mint nap, ha minden nap Rá hagyatkozva élünk le életünket, akkor teljesen mindegy, hogy milyen esemény és mikor következik be, hiszen krisztusi életünk a mennyország felé irányul. De a jelek azt mutatják, hogy erről csak feltételes módban beszélhetünk, akár a hívek egy részét, akár a papok egy részét tekintjük. Ezért nem igazán felelőtlen a Jézusi kérdés aktualitásának emlegetése: „vajon találko-e hitet, amikor visszajövök” (vö. Lk 18,8).

Ma még Krisztus a katolikus (és ortodox) templomokban nap mint nap valóságosan megjelenik, akár elhiszük, akár nem. Úgy tűnik, hogy a hívek és papok között is egyre többen vannak azok, akik ebben a mai világban nem tudják igazán elhinni Krisztus valóságos megjelenését a Szent Színek alatt. Igen régen hallottam már szószékről olyan beszédet, mely erre erővel, lelkesítően hívta volna fel figyelmünket.

A protestánsoknál Jézus megjelenése valóságosan nem jön létre, csak elvi általános jelenlétről beszélhetünk. Biztos, hogy protestánsná akarunk válni? Biztos, hogy protestánsná akarjuk tenni Egyházunkat? Tudom, hogy az kényelmesebb, de Krisztus nem nézte a kényelmét, amikor a lelkünk megmentéséért hozta meg áldozatát... Imádkozzunk, hogy ez ne jöjjön létre!

Krisztus mindennapos megjelenése és annak esetleges megszűnése nagy-nagy kérdéseket vet fel. Egyszer sajnós ennek is be kell következnie. Nekünk nem kell félnünk, amennyiben nap mint nap igyekszünk valóban az Evangélium szerint élni. Nem az önmagunk által kitalált krisztusi út szerint, hanem amit Krisztus valóban nekünk szánt! Az áldozatokat vállaló szeretetteljes út szerint!

Jézus Krisztus és a Szűzanya segítsen ebben minket szent angyalaival együtt!

Jánossy Gábor

A szentáldozás lehetőségeiről napjainkban

Kétezer éve nem volt még példa arra, hogy világszerte a keresztények csaknem hónapokon át elmulasztották a közös istentiszteletet, jelentette ki egy júniusi papszentelésen *Orosz Atanáz* miskolci megyéspüspök. Kétségtelen, hogy a katolikus Egyház kétezer éven át a legvéresebb üldözések (Nérótól Sztálinig) és borzasztó járványok (pestis, kolera) közepette is ragaszkodott a szent liturgia

végzéséhez, az Oltáriszentség imádatához, az ajakra áldoztatáshoz, és vértanúk seregével vallotta meg a hit és a lélek elsőbbségét, az örök élet mindenél előbbrevaló értékét. Ezzel szemben napjainkban az evilági jólét és a testi egészség megóvását hangsúlyozva, és az Élet Urának Szent Testét potenciális virushordozónak elismerve, a Covid-19 ürügyén a katolikus Egyház szinte az egész földön bezárta kapuit, mintha a vallás nem volna legfőbb kötelesség és mindennél fontosabb, feltétlen létszükséglet.

Míndeközben drasztikus intézkedések változtatták meg a latin szentség-kiszolgáltatási gyakorlatot is. A vírusra hivatkozva a katolikus Egyház latin rítusú püspökei – az egyetemes egyházi jogon felül – futótűzszerűen tették kötelezővé a kézbe áldoztatást, és tiltották meg, hogy a hívő térdelve és nyelvre fogadja a Legméltóságosabb Oltáriszentséget. Az egyházi járványügyi intézkedések nyári enyhítése jellemzően nem vonta magával, hogy a híveket újra a térdelve-nyelvre áldozásra buzdítsák, ami a szentáldozás rendes és legméltóbb módja. A kézbe áldoztatás szentszéki akarattal történő, hirtelen és általános érvényű kötelezővé tétele az Úr Jézus valóságos szentségi jelenlétébe vetett hitre példátlan csapást mért az Egyházban, amelynek a tragikus következményei beláthatatlanok.

Kézbeáldoztatás mindenáron

A kézbeáldoztatás kötelezővé tétele annak ellenére történt, hogy annak modernkori gyakorlata sérti az Oltáriszentséget megillető – Isten imádatának törvényéből adódó – köteles hódolatot, és a szanaszét hulló – valóságos jelenlétet hordozó – részecskék elhanyagolásával szentségtörést valósít meg. A kézbeáldoztatás modernkori gyakorlata rombolja a hitet és az áhítatot: a leborulás hiánya, a Szent Test elnagyolt kezelése az imádat parancsát és a valóságos jelenlétet tagadó, protestáns hozzáállást alakít ki a hívekben.

A kézbeáldoztatás kötelező lett annak ellenére, hogy a COVID-19 vírus cseppfertőzéssel terjed, leginkább a kezek közvetítésével. A szennyezett kezek által való átvitel nagyobb veszélyt jelent, mint a szabályosan történő térdelve-nyelvre áldoztatás. Mindezt számos szakértő megerősíti, így például az Olasz Katolikus Orvosi Társaság elnökének a véleménye is. *Filippo Maria Boscia* professzor 2020 májusában kijelentette, hogy „nyelvre áldoztatni biztonságosabb, mint kézbe”.

Tény, hogy amikor a hívek térdelve fogadják az Oltáriszentséget, akkor a cseppfertőzésnek is kisebb a valószínűsége, mivel a pap arca nem egy szinten van az áldozó arcával. A térdelve áldozás – különösen ha az áldoztatórácsnál történik – lényegesen kifinomultabb és nyugodtabb mozgássort tesz lehetővé, aminek eredményeként az áldoztató pap gyakorlatilag soha nem ér hozzá az áldozó nyelvéhez.

Mit tehetnek a hívek?

A katolikus hívek rendes körülmények között mindenben engedelmesen követik a pap utasításait. A katolikus pap az Oltáriszentségnek járó köteles hódolat és a méltó szentáldozás elsődleges felelőse, aki mindenben híuen követi a szent Egyház hitét, tanítását és fegyelmi rendjét. A probléma abból adódik, ha a pap az Oltáriszentségnek kijáró köteles hódolatnak nem megfelelő, vagy azzal ellentétes utasítást ad. Mivel az isteni törvény (*latría, imádás*) és a dogmatikus hit (*realpraesentia, valóságos jelenlét*) mindig előbbre való (ApCsel 5,29; Gal 1,9), amit semmiféle emberi parancs fölül nem írhat, a katolikus hívőnek bátran és erősen ki kell tartania az igazságban, bármilyen áldozatot is kíván.

Hagyományos rítusú szentmise. A járványhelyzet több szempontból is rámutat a hagyományos latin rítus (*vetus ordo; usus antiquior*; kánonjogi terminusban „*forma extraordinaria*”) jelentőségére. Bajunk legfőbb forrása a hitetlenség, az elpártolás, és minden más bűn. A katolikus hithez való teljes visszatérés és a modernista, protestantizáló törekvéseknek való ellenállás legfőbb fegyvere a szent hitnek maradéktalanul megfelelő, apostoli eredetű liturgia, amelyben az *engesztelő áldozat* szentségi valósága a legteljesebben árad ki reánk.

Mellékesen az *usus antiquior* a modern járványügyi felfogásoknak is jobban megfelel, mint a modern mise. Egyrészt a régi formában eleve előírás, hogy a pap közvetlenül a mise kezdete előtt kezet mos a sekrestyében. Továbbá a szent edényeket csak a pap (illetve korlátozottan a *szubdiakónus* és a *diakónus*) kezelheti. A régi formában a hívek között kézfogás nincsen, szentimentális körbeállások, kéz a kézben mondott imák elképzelhetetlenek. Nem utolsó sorban pedig a pap az átváltoztatás után a hüvelykujját és a mutatóujját – miután rituálisan a szentmisében is megmosta őket vízzel – egészen az áldozás végéig egymáshoz tartja, hogy az Oltáriszentségen kívül semmihez ne érjen hozzá. Régi rítusban nem létezik a kézbeáldoztatás engedménye (*indultum*).

A hagyományos forma szerint bemutatott szentmisék megtalálása nem mindig könnyű feladatot. A hagyományos szentmiséknek jellemzően csak egy része van nyilvánosan meghirdetve, sok pap titokban kénytelen régi rítust végezni Magyarországon is. Azonban minden imádságos kutatást és fáradozást megér, ha egyszer rátalálunk.

Térdelve-nyelvre áldozás kísérlete. Az egyházmegyék között világszerte nagy különbségek mutatkoznak, az áldoztatási gyakorlat a 2020 tavaszi járványügyi veszélyhelyzetet követően a megszokottnál is zavarosabbá vált. Mivel a térdelve-nyelvre áldozásra való újult erővel való buzdítás nem meglepő módon elmaradt, és jellemzően nem hangzott el az egyértelmű és tiszta katolikus

tanítás, részletes utasítás a szentáldozásról, jelenleg szinte minden elképzelhető felfogással és gyakorlattal találkozhatunk. Majdnem az összes egyházmegyében továbbra is érvényben maradt a kötelező kézbeáldoztatás; másutt ezt ugyan feloldották, de a plébánosok egy része önkényesen kitart a gyakorlat mellett; megint máshol a hívek közömbössége az oka annak, hogy uralkodó forma maradt a Legszentebb kézbeadása.

Jelenleg Magyarországon is annyira mozaikossá vált a papság gyakorlata, hogy teljes nyugalommal már végképp nem lehet római katolikus templomba menni. Minden további nélkül lehetséges, hogy az adott helyen csak kézbeáldoztatást végez a pap.

A térdelve-nyelvre áldozást megelőzően a számunkra ismeretlen papról templomról érdemes előzőleg érdeklődni. Ennek egyik módja a tudakozódás a helyi aktuális gyakorlathoz, hogy ne érjen minket meglepetés. Továbbá jó jel, ha a templomban a szentélykapu régi helyén kitett térdeplőt látunk. Egy számunkra ismeretlen helyen az áldoztatás megkezdésekor kicsit várakozhatunk, hogy meglássuk, a pap áldoztat-e ajakra. Végző esetben pedig hitvalló módon próbát tehetünk: áldoztatáskor szépen kimegyünk, méltó módon térdet hajtunk, majd letérdelünk a szentáldozáshoz, és megnyitjuk ajkunkat.

A térdelve-nyelvre áldozás kísérletével ma azt kockáztatjuk, hogy a pap megtagadja tőlünk a szentáldozást, és akár nyilvános fegyelmezésbe kezd. Ha erre lélekben nem vagyunk felkészülve, és nem tudjuk türelemmel elviselni a szentáldozás megtagadását és a megaláztatást, illetve nincs lehetőségünk még egy másik szentmisére elmenni a szentáldozás miatt, akkor jobb, ha nem bocsátkozunk ilyen helyzetekbe, és nem megyünk többé ismeretlen paphoz, ismeretlen misére. Tanácsos, ha csak akkor próbálkozunk, ha van értelme.

Beszélgetés a pappal. Négy szemközt, tisztelettel és alázattal lehet beszélni a pappal, kérve a térdelve és nyelvre áldozás lehetőségét. Ha a lelkipásztor lehetőségét ad a megnyilatkozásra, akkor el lehet mondani a dogmatikus, liturgikus, lelkipásztori, egyházi érveket, tényeket. Azonban amilyen kézenfekvő megoldásnak tűnik a beszélgetés, sajnos annyira ritkán vezet jó eredményhez. A térdelve-nyelvre áldozás szükségességéről, kívánatosságáról és jogos igényéről szóló társalgásra a legtöbb hívő (és néha az illető lelkipásztor) nincsen kellően felkészülve. Az alázat és a türelem mindkét fél részéről szükséges, ami nem mindig van jelen kölcsönösen. A laikus könnyen vétethet tiszteletlenséggel, a klerikus pedig türelmetlenné és haragossá válhat. Előfordul az is, hogy az adott klerikus nem téves meggyőződésből, hanem félelemből (előljáró, rosszakarók, média stb.) ragaszkodik valamilyen hibás gyakorlathoz. Akármi is az ok, amiért a pap esetleg megtagadja tőlünk a térdelve-nyelvre áldozást, kény-

telenek vagyunk tudomásul venni. Az értelmetlen vitát jobb, ha elkerüljük, a pap továbbképzése vagy helyreigazítása – hiába lehet igazunk – nem a mi feladatunk; helyesebb és célravezetőbb, ha megpróbálunk más papot keresni, aki megérti kérésünket.

Szentáldozás szentmise után. Előfordulhat, hogy a szentmisét bemutató pap térdelve-nyelvre nem áldoztat meg bennünket az egyházközösség szeme láttára, de esetleg hajlandó megáldoztatni a szentmisét követően, vagy kapuzárás után, amikor más hívek nem látják. Mivel sok pap a feljelentéstől való félelmében merev a kézbeáldoztatással kapcsolatban, ezért alkalmasint ezt a lehetőséget is érdemes lehet felvetni.

A nyilvános istentiszteletek megszüntetése idején sokaknak jelentett megoldást, hogy a betegellátást végző rendkívüli kiszolgáltatók (áldoztatási engedéllyel rendelkező laikusok, lektorok, akolitusok) nyújtották a Legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ezekben az esetekben általában semmi akadálya nem volt a térdelve és nyelvre áldozásnak. A szentmisén való részvétel nem pótolható, ezért azon vegyünk részt akkor is, ha ott csak kötelező kézbeáldoztatás van.

Kórházkápolnák látogatása. A betegellátást végző kórházlelkészek körében az ajakra áldoztatás ma is szükséges és sok beteg esetében elkerülhetetlen gyakorlat. A minden áron való kézbeáldoztatáshoz a kórházlelkészek között csak kevesen ragaszkodnak (bár példát erre is ismerek). Éppen ezért érdemes utána nézni, hogy a lakóhelyünkön található kórházakban és más gyógyintézményekben található-e kápolna, ott mondanak-e szentmisét. Jó eséllyel a kórházlelkésznél még lesz lehetőségünk térdelve-nyelvre fogadni a Legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Görög katolikus szent liturgia. A katolikus Egyházban a szentáldozás a latin rítusban a kézbeáldoztatás engedményének az elterjedésével és modernkori – még az eredeti engedmények kereteitől is eltérő – gyakorlataival erősen protestantizálódott. A kézbeáldoztatás indultuma görög katolikus rítusban nem létezik. A görög rítusú püspökök a járványra hivatkozva sem hoztak olyan rendelkezést, ami a Legszentebb iránti kötelező hódolatot, annak védelmét, valamint az áhítatot nehezítené, akadályozná vagy sértené. Ott, ahol van görög lelkipásztorkodás, a latin szertartású hívek számára kiváló menekülőút lehet a görög rítus. A görög katolikus szent liturgia és a hagyományos latin szentmise nagyban hasonlítanak egymáshoz, hiszen mindkettő apostoli eredetű. Az imádat, az áhítat, a szent misztérium hatja át mindkét rítust, és – szemben a *novus*

ordo gyakorlataival – a szentáldozáshoz járulás is mindkét esetben a legnagyobb gonddal védi a Legszentebbet. Ha a latin papok megtagadják tőlünk a térdelve-nyelvre áldozást ott, ahol van görög egyházközség is, nyugodt szívvel vegyünk részt a görög katolikus szent liturgián. A görög papnak követnie kell a hagyományos rubrikákat, ezért egészen biztosan nem fog hanyagul bánni a Szentséggel, nem fogunk ezért vagy azért megbotráncolni; biztosan nem fog kézbe áldoztatni; térdelve, ajakra fogadhatjuk a Szentséget anélkül, hogy ezért a pap kinézne, megszólna vagy megszegyenítene; és ráadásul két szín alatt vehetjük magunkhoz az Oltáriszentséget.

Áldozatókendő használata. *Athanasius Schneider* püspök ajánlja az egyházyatyák idejéből (*Alresi Szent Cezárius, Szent Cyprián*) származó szokás fellevenítését, mi szerint az Oltáriszentséget a pap a térdelő hívő tiszta tenyerét borító kendőre helyezi, ahonnan az áldozó ajkával veszi fel a partikulát. A módszer értelme, hogy megakadályozza, hogy a laikus pusztá kezével érintse az Oltáriszentséget, továbbá a kendő megóvja a Szent Test morzsáit, és a szennyes kéz sem kerülhet így a száj közelébe. Áldozatókendőt azokban az esetekben használhatunk, amikor a pap kizárólag kézbe hajlandó csak áldoztatni. A kendőnek először is anyagában-méretében megfelelőnek kell lennie (ajánlott hímzetlen fehér lenvászon használata, kb. 20x20 cm méret, korporálé-szerű hajtásmód és burzában tartás), használata nagy figyelmet igényel, és a kendőt a korporáléhoz hasonló tisztelettel kell kezelni (előzetes áztatása kizárólag tiszta vízzel, a víz alkalmi „szakráriumba”, például a Szűzanya rózsáira önthető). Számolnunk kell azzal, hogy sok pap számára szokatlan és elutasítást válthat ki. A legtöbb esetben azonban higiénias eszköznek tekintik. S mivel sajnos gyakran jobban féltik a testi egészséget, mint a Legszentebbet, ilyen megfontolásból, a hívő egészségére tekintettel általában gond nélkül engedik használni.

Lelkiáldozás. Aquinói Szent Tamás meghatározásában a lelki áldozás „*buzgó vágyakozás Jézus vételére az Oltáriszentségben, és az Ő szeretetteljes átölelése úgy, mintha már vételeztük is volna Őt*”. A lelkiáldozás (*communio spiritualis*) Tamás szerint vágyáldozás (*habere sacramentum in voto*), ami csak másodlagos a szentségi áldozáshoz képest, mert az Eukarisztia tényleges vételéből fakadó kegyelmi hatás nagyobb, mint az, ami a vágyáldozásból fakad. A lelki áldozás a tényleges szentáldozást nem válthatja ki. *Csak lelki áldozást* az végezhet, akit külső körülmények akadályoznak abban, hogy tényleges szentáldozást végezzen.

Ugyanakkor az, aki ténylegesen (szentségi módon) nem tud áldozni, de áhítattal vágyik az Oltáriszentségre, részesülhet az Eukarisztia isteni malasztjában, beleértve a Krisztussal való mélyebb egyesülést, a múltban elkövetett bűnök okozta sebek gyógyulását, a jövőbeni (bocsánatos és halálos) bűnök elleni védelmet, a bocsánatos bűnök megbocsátását, Krisztus misztikus testének tagjaival való szorosabb egységet, valamint a szeretet növekedését is, amely leginkább a szükségét szenvedők iránti gondoskodásban (az irgalmasság cselekedeteiben) nyilvánul meg.

A lelki áldozás a hatásaiban a személyes felkészültségnek megfelelően (*ex opere operantis*) közli az Úr Krisztussal való találkozásnak azokat az a malasztját, amiket a tényleges áldozás közvetlenül és biztosan (*ex opere operato*) közöl. A halálos bűn állapota kizárja, hogy a lelki áldozásban megtörténjen az egyesülés (*communio*) Krisztussal. A lelki áldozás ilyenkor megszentelő isteni malasztot nem közvetíthet.

Ha kénytelenek vagyunk olyan szentmisén részt venni, ahol csak kézbe áldoztatnak, ami a lelkiismeretünknek ellentmond, és nem találunk semmiféle más megoldást, akkor is feltétlenül vegyünk részt a szentmisén, és dönthetünk a lelki áldozás mellett. *A szentmisén való részvétel akkor is szükséges, érvényes, tartalmas és gyümölcsöző, ha nem járulhatunk szentáldozáshoz.*

Lelki áldozás végzéséhez különösen alkalmas a *Liguori Szent Alfonz* nyomán az Egyház által ajánlott előkészítő ima, vagy más hasonló imádság.

Lelki áldozás napjában többször is végezhető, akkor is, ha valaki képtelen szentáldozáshoz jutni, illetve ha ténylegesen magához vehette az Oltáriszentséget. A lelki élet mesterei a gyakori lelki áldozást minden hívőnek ajánlják.

A Hit mindenek felett

A katolikus hívőben megfogalmazódhat az az érzés, mintha az igazi veszélyt nem is a vírus okozná, hanem a *hitehagyás*. A Covid-19 ürügyén mintha aránytalan és indokolatlan volna a szentmise nyilvános ünneplésének a világméretű betiltása és a kézbeáldoztatás drasztikus elterjesztése. Mintha létezhetne egyáltalán bármi olyan indok és körülmény, ami a szentmiseáldozattól, a szentségektől, és legfőképpen az Oltáriszentségben valóságosan jelenlevő Jézus Krisztustól elválaszthatna bennünket (Róm 8,35–39). Mintha elképzelhető volna bármilyen magyarázat, ami a Szentségi Jézusnak járó imádatot és valóságos jelenlétbe vetett hitet relativizálhatja, kisebbitetheti, vagy egyenesen tagadhatja.

A Sátán mindenesetre biztosan dörszöli a tenyerét, hogy elérte, amit kétezre éve egyszer sem sikerült neki, még a protestáns eretnekségek által sem, hogy az Egyház püspökei saját maguk parancsolják meg a kézbe áldoztatást,

és hogy a hívek szerte a világegyházban a nagyböjt és húsvét szent liturgiája nélkül maradjanak. A baljós jelek alapján félok, hogy a kézbeáldoztatás parancsa már soha nem lesz visszavonva, és az ördög az adventet és a karácsonyt is elveszi. Apokaliptikus idöket élünk, hitünk nagy próbatétele ez. A Történelem Ura, az Egyház Feje, Jézus Krisztus megengedi, hogy mindez megtörténjen. A színvallás ideje van. *Athanasius Schneider* püspök atya ezért int bennünket a Szentírás szavával: „*Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját*”. (Jel 2,10).

Fülep Dániel, teológus

21 orvos figyelmeztetése a püspököknek: nyelvre áldozni biztonságosabb, mint kézbe

„Higiéniai szempontból teljesen érthetetlen számunkra, miért tiltották be Ausztriában a nyelvre való áldozást. Az Oltáriszentség kiszolgáltatásának eme formáját még biztonságosabbnak is tekinthetjük, mint a kézbe áldoztatást.”

2020. június 26. (LifeSiteNews) – Huszonegy osztrák orvos levélben fordult az ország püspöki konferenciájához annak érdekében, hogy oldják fel a nyelvre való áldoztatás de facto tilalmát, amely azóta lépett érvénybe, hogy a kézbe áldoztatást az Oltáriszentség kiszolgáltatása egyetlen engedélyezett formájának nyilvánították.

Ahogy a COVID-19 vírussal kapcsolatban hozott karantén-intézkedéseket Európa-szerte egyre inkább visszavonják, és a nyilvános miséket óvatosan engedélyezni kezdik, néhány püspöki konferencia – köztük az olasz és az osztrák – úgy döntött, hogy arra kötelezi a papokat, hogy csak kézbe áldoztassanak, jöllehet a katolikus egyház hagyományos gyakorlata szerint az Oltáriszentséget térdelve és nyelvre kell fogadni.

A hagyománytisztelő katolikusok számára ez a kötelezettség az áldozás teljes tilalmával ér fel. A tisztelet hiánya és az a veszély, hogy a Szentostyából kiszakadó részecskéket kézbe áldozáskor óhatatlanul megszenteltetik, elfogadhatatlan számukra.

A levelet aláíró 21 osztrák katolikus orvos (a teljes levelet alább közöljük) Filippo Maria Boscia professzor, az Olasz Katolikus Orvosi Társaság szakértői véleményét idézi, aki májusban kijelentette, hogy „nyelvre áldoztatni biztonságosabb, mint kézbe.”

Rámutatnak továbbá arra, hogy a hagyományos katolikus liturgiában, vagyis a tridentí rítusú szentmisén a koronavírus terjedésének megakadályo-

zására irányuló intézkedések annál is nagyobb mértékben vannak jelen, mint az új rítusú misében: a papnak a hüvelykujj és a mutatóujj begyét a kenyér átváltoztatásától kezdve egymáshoz kell tartania, és csak a Szentostyát érinteti velük egészen addig, míg ismét purifikálja a kezét (vagyis megtisztítja a kezét az Oltáriszentség maradékától, és a maradékot magához veszi – a ford. megjegyzése).

Az orvosok megjegyzik, hogy „a hagyományos rítusban misézö papoknak megvan a kellö tapasztalatuk a nyelvre való áldoztatásban, és gyakorlatilag soha nem érnek hozzá az áldozó nyelvéhez. Ha mégis ez történe, bizonyára feltételezhetünk annyi felelösségtudatot a pap részéről, hogy – tekintettel a jelenlegi helyzetre – megszákítja az áldoztatást, és kezét mos.”

Arra is felhívják a figyelmet, hogy ha a hívek térdelve fogadják az Oltáriszentséget, akkor a cseppfertözésnek is kisebb a valószínűsége, mivel a pap arca nem egy szinten van az áldozó arcával.

„Higiéniai szempontból teljesen érthetetlen számunkra, miért tiltották be Ausztriában a nyelvre való áldozást. Az Oltáriszentség kiszolgáltatásának eme formáját még biztonságosabbnak is tekinthetjük, mint a kézbe áldoztatást” – írják az orvosok. Hangsúlyozzák továbbá, hogy a legtöbb esetben a fertözést a piszkos kéz okozza, idézve dr. Boscíát, aki májusban ezt írta: „Bizonyos, hogy a kéz a test azon része, amely a leginkább ki van téve a kórokozókknak.”

Az Osztrák Katolikus Orvosok levelük végén rámutatnak arra, hogy az Istentiszteleti Kongregáció szerint a híveknek „joguk” van ahhoz, hogy kivétel nélkül minden esetben nyelvre áldozzanak.

Íme, az osztrák orvosok levelének teljes fordítása.

Az osztrák katolikus orvosok megjegyzései

A nyilvános istentiszteletek 2020. május 15-i hatállyal történö újramezdésére vonatkozóan az osztrák püspöki konferencia általános rendelkezései kimondják, hogy az Oltáriszentség kiszolgáltatása a szentmisében csak kézbe áldoztatás formájában engedélyezett. A 2020. május 27-i módosított változat ezt a rendelkezést erősíti meg.

Mi, osztrák katolikus orvosok a következőket szeretnénk kijelenteni:

1. Ez év májusában az Olasz Katolikus Orvosok Társaságának elnöke – mely országot a Covid-19 világjárvány sokkal súlyosabban sújtotta, mint Ausztriát –, Filippo Maria Boscia professzor határozottan állást foglalt a kérdésben: „Orvosként meggyözödésem, hogy a kézbe áldozás kevésbé higiénikus és ezért kevésbé biztonságos, mint a nyelvre áldozás”, majd így folytatta: „Bizonyos, hogy a kéz az a testrés, amely a leginkább ki van téve a kórokozókknak.”

2. Egyetértünk ezzel a véleménnyel. A hagyományos rítus része, hogy a pap közvetlenül a mise kezdete előtt kezét most a sekrestyében. A kehelyhez és a cibóriumhoz (az a kehelyfajta, melyben az átváltoztatott szentostyát őrzik és amelyből áldoztatnak – a szerk.) csak ő ér hozzá. Az átváltoztatás után a hüvelykujját és a mutatóujját – miután rituálisan ismét megmosta őket vízzel – egészen az áldozás végéig egymáshoz tartja, hogy a Szentostyán kívül semmihez ne érjen hozzá. A hagyományos rítusban miséző papoknak megvan a kellő tapasztalatuk a nyelvre áldoztatásban, és gyakorlatilag soha nem érnek hozzá az áldozó nyelvéhez. Ha mégis ez történne, bizonyára feltételezhetünk annyi felelősségtudatot a pap részéről, hogy – tekintettel a jelenlegi helyzetre – megszakítja az áldoztatást, és kezét mos.

Meg kell jegyeznünk továbbá, hogy a cseppfertőzés csaknem lehetetlen, mivel az áldozó térdel, a pap pedig áll. Amennyiben ezt a szigorúan szabályozott eljárást követik, sokkal kisebb a fertőzés veszélye, mint ha kézbe áldoztatnának.

Higiéniiai szempontból tehát teljesen érthetetlen számunkra, miért tiltották be Ausztriában a nyelvre áldoztatást. Az Oltáriszentség kiszolgáltatásának eme formáját még biztonságosabbnak is tekinthetjük, mint a kézbe áldoztatást.

3. A vallási szemponton kívül az Egyház többek között éppen higiéniai megfontolásokból választja ilyen régóta – legalább 1400 éve – a nyelvre áldoztatás formáját. Mindenki tudta, hogy az emberek betegségeket terjesztenek, és mivel a víz és a szappan nem állt rendelkezésre olyan mértékben, mint manapság, feltételezhetjük, hogy az emberek gyakran mosatlan kézzel jelentek meg a templomban. A nyelvre áldozással tehát hatékonyan ki tudták küszöbölni ezt a veszélyforrást.

4. Mikor a svájci püspöki konferencia a nyilvános istentisztelet ez év május 26-tól való újraindításáról rendelkezett, nem tért ki az áldoztatás formájára, így a nyelvre áldoztatás továbbra is engedélyezett.

5. Itt szeretnénk megjegyezni, hogy tudomásunk szerint egyetlen olyan bizonyított eset sincs, amikor a Covid-19 vírus közvetlen kontaktus útján terjedt volna tovább.

6. A római katolikus egyház Istentiszteleti és Szentségi Kongregációjának 1985. április 3-i közleményében ezt olvassuk: „Az Apostoli Szentszék az egész Egyházban fenntartja az Oltáriszentség kiszolgáltatásának hagyományos módját...” Ugyanezen Kongregáció 2009-ben megerősítette, hogy a híveknek mindenkor joguk van ahhoz, hogy nyelvre áldozzanak, és ezt egyetlen esetben sem szabad megtagadni tőlük. Egyetlen kivételt sem említenek (a világméretű járványt sem).

Az osztrák püspöki konferencia döntése súlyos lelkiismereti konfliktushoz vezet sok pap és hívő esetében. Az Egyház hatályos normái szerint a kézbe áldoztatás ma is csak külön engedély birtokában lehetséges, míg a nyelvre áldoztatás ma is az áldozás rendes formája. Azok a hívek tehát, akik a nyelvre áldozást mindenek felett védelmezendőnek és elengedhetetlenül fontosnak tartják, és ezzel nem tesznek egyebet, mint az Egyház hatályos normáit követik, továbbra is meg lesznek fosztva az áldozástól, és így ezen hívek érdekei súlyos sérelmet szenvednek.

Mi, osztrák katolikus orvosok, azt kérjük tehát a püspöki konferencia tagjaitól, hogy a fenti érvek alapján módosítsák ezt a rendelkezést, és engedélyezzék ismét a nyelvre áldoztatást, hogy minden katolikus magához vehesse az Úr testét, és így a szentmise minden kegyelmében részesedhessen. Nem tartjuk indokoltnak, hogy higiéniai okokból kirekesszük őket.

A LifeSiteNews oldalán megjelent cikk magyar fordítását a szukosveny.hu megbízásából Sallai Gábor készítette.

A 21 orvos nyílt levelével párhuzamosan megszületett az Osztrák Püspöki Konferencia rendelkezése, mely a szentmisékkal kapcsolatban többek között az alábbiakat írja elő:

„Békejobbot ne nyújtsunk, csak tekintettel, biccéntéssel, szóval jelezzük a békekívánságot.

A kézbe áldozás ajánlott, a nyelvre áldozás megengedett.

Figyelni kell arra, hogy az áldoztató ne érintse a szentáldozáshoz járulónak se a kezét, se a száját. Ha ez mégis megtörténik, az áldoztatást a kézmosás vagy fertőtlenítés idejére meg kell szakítani.” (a szerkesztő)

(Az Osztrák Püspöki Konferencia rendelkezése a nyilvános istentiszteletek ünnepléséről, hatályos 2020. június 20-tól)

**„Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve” címmel
megjelent 10 füzet megrendelhető Alapítványunknál!
300.- Ft/db + postaköltség**

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Passau

A máriás lelkeséget ápoló folyóirat címlapján kivételesen idegen zarándokhely kegyelemképe látható; ám némileg ez is magyarnak tekinthető, ugyanis Szent István király (1000-1038) felsége, Boldog Gizella özvegyi élete utalós két évtizedét itt töltötte, Passauban és a sírját őrző templom zarándokai e domban emelkedő szentélyhez is ellátogatnak.

Lipót osztrák hercegérsek, főherceg 1611-ben hozatta az idősebb Lucas Cranach által föltehetőleg 1537 után festett Istenanya képét. Amikor Lipót Tirol ura lett, a képet magával vitte Innsbruckba, azonban egy másolatot készítettett, amit Passauban hagyott. Ez a kép előtt a passauai káptalan dékánja, Marguard von Schwendi bizon és sokszor imádkozott a mai Maira hilfberg tövében álló fából ácsolt kápolnában, ahol a Szűzanya neki többször megjelent. 1622-ben arra az elhatározással jutott, hogy a hegyen építsen kápolnát, ahol mindenki leróhatja tiszteletét Szűz Mária és a gyermek Jézus előtt. A zarándokok olyan tömegben özönlöttek a kegyképhez, és annyi sok imamaghallgatás történt, hogy 1624-1627 között templomot kellett építeni. Aviánói szent Márk a törökök elleni küzdelemben kérte Mária segítségét, és Esztergom 1683-ba, Buda 1686-ban keresztény kézre került. E kegykép számos másolata szerte Közép-Európában nagy tiszteletnek örvend.

A hátsó borítón a XIX. század egyik legrangosabb francia akadémikus festő, Adolphe William Bouguereau (1825-1905) híres Angyalos Madonnája látható. Művészi képeivel sokban hozzájárult a franciák Mária-tiszteletének gyarapodásához, egész élete során alig győzte festeni a szebbnél szebb Madonnákat a francia templomok számára, a hívek nagy örömeire.

†Török József

A Szent Város

„Ma örömmel ünnepeltek engem Szeplőtelen Fogantatásom ragyogásában.

Szeretett fiaim, hagyjátok, hogy égi Édesanyátok szeplőtelen fénye vonzzon benneteket és fussatok kellemes égi illatom után.

Mivel bűn nélkül voltam, az Atya különös szeretettel tekintett rám, az Ige Anyjául választott engem és a Szentlélek a jegyesi szeretet kötelékével vonzott magához.

Így én magának a Szentháromságnak szívébe léptem be.

Mivel büntelen vagyok, az isteni Szentháromság kiválasztott engem, hogy annak a rettenetes harcnak a Vezetője és Győztese legyek, amit a Sátán és a gonoszság szellemei ellen indít.

Mivel büntelen vagyok, Jézus bensőségesen társául választott, mint Anyját üdvösség-tervének megvalósításában és első munkatársává választott Megváltásának művéhez és így rám bízta az egész emberiséget, amelyet Ő váltott és mentett meg.

Tehát Én vagyok az emberiség Édesanyja!

Hozzám, az új Évának a tervéhez és anyai feladatához tartozik, hogy az egész emberiséget visszavigyem az Isten életében való teljes közösségre és segítsem abban, hogy ujjászülessen és növekedjen a kegyelemben és szentségben.

Ezért tartozik hozzám főképpen az a feladat, hogy eltávolítsam tőletek, az Egyháztól és az emberiségtől a bűn és a rossz sötét homályát, hogy így elvezzeselek benneteket a tisztaság és a szeretet Szent Városába.

Ennek a Szent Városnak a fénye magának az Atyának a ragyogása, a Nap, mely melegíti a feláldozott Bárányt, amelynek szívéből a szeretet tüzes sugarai áradnak, levegője pedig a Szentlélek lehelete, amely életet ad és minden teremtményt dicsőítő éneke és égi összhangra indít.

Ez a feladat égi Édesanyátokra van bízva.

A Szent Város különösen a szívetekben és a lelketekben kell, hogy meghonosodjon, vagyis minden gyermekem életében.

Ez akkor következik be, amikor kivon benneteket a rossz és a szenvedélyek hatása alól és helyet adtok az Isten szeretetének, ami arra vezet, hogy állandó közösségben éljétek Vele.

Így megszabadultok a bűn szolgaságából és visszajuttok a kegyelemnek, a tisztaságnak és az örömeink arra a megtapasztalására, ami Ádám életének velejárója volt, mielőtt a kígyóra hallgatott és megélt első elesését.

Akkor majd inni fogtok abból a forrásból, ami a Paradicsomból ered, akkor majd legyőzitek a rosszat és a Gonoszt, akkor majd birtokba veszitek azokat a javakat, amelyeket az Úr készített nektek, akkor majd a Magasságbeli gyermekeivé lesztek ti magatok is.

„Isten így szól trónusáról: Íme ujjaalkotok mindent!

Amit mondom, az igaz és méltó arra, hogy hitelt érdemljen. Én vagyok a Kezdet és a Vég, az Első és az Utolsó. Aki szomjazik, annak ingyen adok az élet vizéből. A győztes részesedik mindebben. Én az Istenük leszek és ők az Én fiaim.”

A *Szent Városnak* az Egyházban is ragyognia kell, megtisztulva minden emberi gyöngeségtől, megszabadulva a hűtlenség és a hitehagyás foltjától, megszentelten fájdalmas szenvedésétől és véres áldozatától.

Akkor az Egyház ismét teljesen szép lesz, szeplő és ráncok nélkül, hasonlóan a ti Szeplőtelen Édesanyátokhoz.

A megtisztult és teljesen megújult Egyházban egyedül Krisztus fénye ragyog majd teljes erejével, amit majd ez az Egyház terjeszt el az egész Földön, és így az összes nemzetek hozzá jönnek, hogy tökéletes dicsőséget adjanak a Szentháromságnak.

„A Lélek elragadott egy nagy magas hegyre és megmutatta a mennyből Istentől alászállt Szent Várost, Jeruzsálemet, mely Isten dicsőségében ragyogott. Tündökölt mint a drágakő, mint a kristálytisza jaspis. A városnak nincs szüksége sem napvilágra, sem holdsugárra: Isten dicsősége világítja meg, fénye pedig a Bárány. Világosságában járnak a nemzetek és a Föld királyai hódolnak neki.

Kincseikkel és értékeikkel neki adóznak a nemzetek. Kapuit nem zárják be soha, hiszen nincs is ott éjszaka. De nem léphet be oda tisztátalan, szentségtörő és hazug, csak az, aki föl van jegyezve a Bárány életkönyvébe.”

Végül a *Szent Városnak* kell befogadnia a megváltott és üdvözült emberiséget, miután a tisztulás, a nagy szorongatás és a borzasztó büntetés által teljesen megszabadult a Sátán rabszolgaságától, a bűntől és a gonoszszágtól.

Ezekben az utolsó időkben a Sátán és az összes gonosz szellemek hatalmas serege elleni harc egyre keményebb és véresebb lesz, mert az ő jármának egyetememes hatalma alatt éltek.

Akkor megértitek, mennyire az Én feladatomhoz, a Napba öltözött Asszony feladatához, a Sátán legyőzőjéhez tartozik az, hogy megköttözsem a Sárkányt, hogy letaszítsam a tüzes pokolba, ahonnan nem lesz képes eljönni többé, hogy ártsa a világban.

Abban Krisztus fog uralkodni.

Jézus dicsőségben jön vissza, hogy az egész teremtett világot visszavigye teljes ragyogásában az új földi paradicsom állapotába.

A bűnös város ekkor már teljesen eltűnik és így az egész teremtés örömmel nyílik meg a *Szent Város* befogadására, az égből leszállt új Jeruzsálem befogadására, ami az Isten lakóhelye lesz az emberek között.

„Akkor új eget és új földet láttam. Az első ég és az első föld elmúlt és a tenger is megszűnt. Ezután láttam, hogy a Szent Város, az új Jeruzsálem leszállt a mennyből, Istentől. Díszes volt, mint a vőlegénynek felékesített menyasszony. A trón felől harsány hangot hallottam: Nézd, az Isten hajléka az emberek között! Ő velük fog lakni, azok pedig az Ő népe lesznek és maga Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajgatás, sem fájdalom. Ami eddig volt, elmúlt.”

Szeretett fiaim! Ma Szeplőtelen Fogantatásom fényében szemlélték engem, engedjétek, hogy égi Édesanyátok vonzzon benneteket, és kövessetek kellemes illatom útján, hogy együtt haladjunk a *Szent Város* felé, amely a mennyből száll alá ennek a fájdalma tisztulásnak és a nagy szorongatottságnak a végeztével, amelyet ezekben az utolsó időkben éltetek át.”

Sant Omero (Teramo, Olaszország), 1992. december 8.

A Szeplőtelen Fogantatás ünnepe

A Szűzanya az egyetlen teremtmény, aki bűn nélkül való. Ez a bűn nélkülség, ami a Szentháromságot a közeledésre, mi több, az egyé válásra indítja. Mivel Jézus bensőséges társul választotta, ezért bízott minket a Szűzanyára.

A Szűzanya feladata lett, hogy igyekezzen mitőlünk eltávolítani a bűnt és a rossz sötét homályát, mely szükséges ahhoz, hogy a tisztaság és a szeretet Szent Városába érkezhessünk.

A Szent Város akkor tud a szívünkben meghonosodni, ha a kegyelem hatására felül tudunk emlékezni a rossz és a szenvedélyek lehúzó erején. Így tudunk Isten szeretetének helyet adni szívünkben, ami arra vezet, hogy állandó közösségben élhetünk Istennel. Ekkor tud Isten újjá alkotni minket.

Az Egyháznak is meg kell újulnia, az Egyházban egyedül Krisztus fénye fog ragyogni, teljes erejével.

Az Istentől alásszálló Szent Városnak, a mennyei Jeruzsálemnek Isten dicsősége lesz a fénye, nem lesz szüksége sem napra sem holdra, fénye a Bárnny Világossága lesz.

Ez a Szent Város fogja befogadni a nagy szorongattatás és a borzasztó büntetés által teljesen megszabadult, büntől, gonoszságtól megtisztul emberiséget. A Szűzanya feladata, hogy amikor eljön az ideje, akkor megkötözze a Sárkányt és letaszítsa a tüzes pokolba, hogy többé ne tudjon ártani.

Akkor jön el a Szent Város, a Mennyei Jeruzsálem, amikor már az első föld elmúlik, és a tenger is megszűnik. Ekkor érkezhethet el Isten hajléka az emberek közé, és Isten velünk fog lakni, letörök szemünkről minden könnyet. Ez a csodálatos remény éltesse minket az egyre nehezedő küzdelmeinkben!

Jánossy Gábor

A hajnalcsillag

„Szeretett fiaim, lépjétek be Velem ennek a szent éjnek mélységes misztériumába.

Éljétek át Velem, égi Édesanyatokkal és az én tisztaságos Jegyesemmel, Józseffel. Éljétek át a csendben, imádságban, alázatban, tisztaságban és szeretetben.

Megnyitom előttetek Szeplőtelen Szívem ajtaját, hogy hallhassátok dobogását ezekben az utolsó percekben, amelyek megelőzik égi Gyermekem születését. Anyai Szívemnek minden dobbanása ezen a szent Éjszakán várakozó sóhajjává változik, vágyakozó fohászkodássá, szeretet feldobbanása lesz belőle, nyugalmas ima, az Atyával váltott szó majd a Szentlélek ragad el egy mélységes elragadtatásban a mennyei életre, amit itt látok összegyűlve ebben a szegény barlangban.

Mialatt mindenre éj borul és mély sötétség száll a világra, égi Édesanyátokat erős fény járja át: Elmémet az örök Bölcsesség ragyogásának szemlélése ejti meg, szívem megnyílik a Szeretet élénk világossága előtt, sértetlen szüzi testem pedig megnyílik isteni Fiam ajándéka előtt.

Anyai karjaimból a szegény jászolba helyezem égi Gyermekemet, aki megszületett ezen a mélységesen sötét éjszakán.

Ám az égen fényes csillagok ragyognak, és az angyalok égi dallamokat énekelnek s pásztorok érkeznek a barlangistállóhoz, hogy elhozzák az egyszerűek, a szegények és a tiszta szívűek ajándékát.

A gyermek Jézus így megvigasztalódik a kicsinyektől kapott szeretet által, mialatt a nagyok széles köre visszautasítja Őt.

És az éjszaka sötétjében, ami a világot borítja, a Hajnalcsillag megnyílik, hogy fényét nektek ajándékozza.

Az Én isteni gyermekem ez a Hajnalcsillag, aki magának az Atyának a fényével ragyog, aki a világ és a történelem sivatagába elhozza a fényt, aki új nappalt virraszt a megváltott és megmentett emberiségre.

„Az igaz világosság, mely minden embert megvilágosít, a világba jött, a világban volt, a világ ő általa lett, mégsem ismerte föl Őt a világ. Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen, annak, aki hisz őbenne. Az Ige testté lett és közöttünk lakott. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.”

Szeretett fiaim! Ezen a szent Éjszakán engedjétek, hogy átjárjon benneteket az Ő isteni ragyogása, és így lesztek ti magatok fényének tanúi és apostolai. Mert a sötétség egyre mélyebbé válik, minél inkább elközelelg Jézus dicsőséges visszatérésének pillanata.

Ez a hit hiányának és a hitehagyásnak a sötétsége, ami mindenütt elterjedt. Ez a gonoszság és a bűn sötétsége, ami elborította immár a szíveket és a lelkeket... Ez a hitetlenség és a gonoszság sötétsége, az önzés és a kevélység, a szívek keménységének és a tisztátalanságnak sötétje.

Ebben a nagy éjszakában van érkezőben hozzátok Jézus dicsőségben való eljövetele, hogy Hajnalcsillagként világítsa meg az új Ég és az új Föld hajnalát.

Ezért ma arra hívlak meg benneteket, hogy harcoljátok meg Velem ezeknek az utolsó időknek a nagy harcát oly módon, hogy mindig hűségesek maradhassatok Jézushoz.

„Ne pécseteld le a könyv prófétai szavait, mert az idő közel van: Aki gonoszat tesz, tegye továbbra is, aki tisztátalan, csak tisztátalankodjék, de aki igaz, legyen még igazabb, és aki szent, legyen még szentebb. Hamarosan eljövök, és magammal hozom a jutalmat, hogy megfizessek kinek-kinek cselekedete szerint. – A győzőknek, akik mindvégig teljesítik akaratomat, hatalmat adok a nemzetek felett, amint Én is megkaptam azt az Ayától, és nekik adom az Esthajnalcsillagot is.

Én, Jézus elküldtem angyalomat, hogy tanúságot tegyen ezekről az egyházakban. Én vagyok Dávid gyökere és sarja, a tündöklő Hajnalcsillag.” A Lélek és a menyasszony hív, a Báránny jegyese hív: Jöjj! Aki hallja, hívjon: Jöjj el!”

Dongo (Como), 1992. december 24.

A Szűzanya Karácsony mélységes misztériumának átélésébe hív minket, melyben arra invitál, hogy tisztaságos Jegyesével, Józseffel igyekezzünk átélni Karácsony szentségét, mélységét. Ehhez csendre, alázatra, tisztaságra és szeretetre van szükség részünkről!

Miközben a minket körülvevő világra mély sötétség száll, az örök Bölcsesség ragyogás a rejtekben, a barlangban a Szűzanya szüzi sértetlensége mellett e világra segíti Jézus Krisztust.

A legegyszerűbb emberek, a pásztorok szívükben nyitottan szemlélik az éjszakát, ezért meg tudja érinteni őket az angyalok égi éneke, mely után a szegények és tiszta szívűek ajándékait viszik el a Szent Családhoz – így vígasztalódik meg a gyermek Jézus.

Jézus Krisztus a Hajnalcsillag, aki fényét hozza nekünk. Kéri a Szűzanya, hogy engedjük, hogy ez a fény átjárjon bennünket, mert csak így lehetünk a Fénynek tanúi és apostolai. Erre a fényre nagy szüksége van annak a világnak, mely körülvesz minket, hiszen Jézus dicsőséges visszatérése előtt folyamatosan egyre mélyebbé válik a sötétség ebben a világban. Ez a hitehagyásnak a sötétsége, mely egyre jobban terjed. A sötétség legfőbb elemei: önzés, kevélység, szívek keménysége és tisztátalanság.

Arra biztat minket az Úr, hogy aki igaz, legyen még igazabb, és aki szent, legyen még szentebb. Akik mindvégig ki tudnak tartani, azok végül komoly mennyei jutalomban részesülnek. Halljuk meg a hívást, még akkor is, ha ez egyre nehezebb lesz – de végül a Szűzanya Szeplőtelen Szíve fog győzni!

Jánossy Gábor

Az idők vége

„Hagyjátok magatokat engedékenyen vezetni, tanítani általam, szeretett gyermekeim!

Az évnek ezen az utolsó éjszakáján imádságban gyűljetek össze és hallgassátok meg égi Édesanyátok szavait, aki ezeknek az utolsó időknek Próféta Asszonya.

Ne a lármában és a szétszórtságban töltsétek ezeket az órákat, hanem a csendben, az összeszedettségben és a szemlélődésben.

Többször is bejelentettem nektek, hogy közeledik az idők vége és Jézus dicsőségben megvalósuló eljövetele. Most abban akarlak segíteni benneteket,

hogyan megértsétek a Szentírásban leírt jeleket, amelyek az Ő dicsőséges immár közelgő visszatérését jelzik.

Ezek a jelek világosan előtűnnek az Evangéliumokban, Szent Péter és Pál leveleiben, amelyek ezekben az években válnak valóra.

– *Az első jel a tévedések terjedése*, amelyek a hit elvesztéséhez és a hit-től való elpártoláshoz vezetnek. Ezeket a tévedéseket hamis tanítók terjesztik, híres teológusok, akik nem az evangélium igazságát tanítják, hanem fertőző eretnekségeket, amelyek téves és emberi észjárás alapján alakultak.

A tévedések tanításának révén veszítik el az igaz hitet és terjed el mindenütt a nagy hitehagyás.

„Vigyázzatok, senki félre ne vezessen benneteket! Mert sokakat megtevesztenek.”

„Sok hamis próféta támad és sokakat megtevesztenek.” (Mt 24, 5-9)

„Az Úr napja nem jön el, amíg meg nem történik a nagy hitehagyás.” (Ts 2,3)

„Hamis próféták támadnak majd köztetek, akik kárhóztos eretnekségeket terjesztenek, megváltó Urunkat megtagadják, és gyors pusztulást zúdítanak magukra. Számosan szegődnek társukul a kicsapongásban, és miattuk becsmerlik majd az igaz utat. Kapzsiságban hízoló szavakkal ki is fosztanak majd titeket.” (Pt 2,1-3)

– *A második jel a testvérgyilkos harcok és háborúk kirobbanása*, melyek az erőszak és a gyűlölet elhatalmasodásához vezetnek, és egyre több szívben hül ki a szeretet, miközben egyre gyakoribbá válnak a természeti katasztrófák, mint a járványok, éhínség, árvizek és földrengések.”

„Amikor majd háborúkról és háborús hírekről hallotok, ne rémüljözzenek! Ennek mind meg kell történnie. Akkor nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Éhség, dögvész és földrengés lesz itt is, ott is. De mindez csak a gyötrelmek kezdete. A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihül a szeretet. De aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözül.” (Mt 24,6-12)

– *A harmadik jel a véres üldözés*, amit azok szenvednek el, akik hűségesek maradnak Jézushoz és Evangéliumához, és erősek maradnak a hitben. Eközben az Evangéliumot hirdetik már az egész világon.

Különösen szeretett fiaim, gondoljatok azokra a nagy üldözésekre, amelyeknek az Egyház alá lesz vetve, és az utolsó Pápák apostoli buzgalmára, főképpen az Æn Pápámra: II. János Pálra, ahogyan a Föld minden nemzetének hirdeti az Evangéliumot.

„Aztán majd elfognak, üldöznek és megölnék titeket, és miattam gyűlölni fog minden nemzet. Sokan el is tántorodnak hitüktől, elárulják és gyűlölni fogják egymást. Isten országának ezt az örömhírét pedig hirdetik majd az egész

világon bizonyoságul minden nemzetnek. Csak akkor jön el a vég.” (Mt 24, 9-10)

– *A negyedik jel a gyalázatos szentségtörés*, amit az követ el, aki Krisztussal szembehelyezkedik, vagyis az Antikrisztus. Behatol Isten szent templomába, és helyet foglal trónusán és Istenként imádtatja magát...” és nyilvánvalónak kell lennie a bűn emberének, a kárhozat fiának, az ellenségnek, aki Isten fölé emelkedik és minden fölé, ami szent. Jöttét a Sátán közreműködésével mindenféle feltűnő tett, szemfényvesztő jel és hamis csoda kíséri, meg mindenféle gonosz csábítás...” (Tessz 2)

„Akkor majd meglátjátok a szent helyen a Dániel próféta által megjövendölt gyalázatos pusztulást, – aki olvassa, értse meg...” (Mt 24,15)

Szeretett fiaim, hogy megértsétek miben áll ez a rettenetes gyalázat, olvasátok el, mit jövendölt róla Dániel próféta.

„Eredj Dániel, mert el vannak zárva és le vannak pecsételve ezek a szavak a végső időkig! Sokat kiválasztanak, megtisztítanak és próbára tesznek, ám a gonoszok tovább folytatják gonoszságukat. A gonoszok közül senki sem jut el a belátásra, de az értő szívűek meg fogják érteni.

Attól az időtől kezdve, amint megszűnik a mindennapi áldozat és felállítják a vést hozó undokságot ezerkétszázkilencven nap lesz.

Boldog, aki bízni tud és megéri az ezerháromszázharmincötödik napot.” (Dán 12,9-12)

A szentmise, a mindennapi Áldozat, a tiszta felajánlás, amit az Úrnak ajánlanak fel mindenfelé napkelettől napnyugatig.

A szentmiseáldozat a Kálvárián Jézus által felajánlott áldozatnak a megújítása és megjelenítése. Elfogadva a protestáns tanítást, azt mondják majd, hogy a szentmise nem áldozat, csupán a szent vacsora, vagyis annak emléke, amit Jézus az Utolsó Vacsorán végbevitt. És így eltörlik majd a szentmise gyakorlatát. A szentmiseáldozat mindennapi bemutatásának az eltörlése jelenti a gyalázatos szentségtörést, amit az Antikrisztus visz végbe, aminek három és fél év lesz kb. az időtartama, vagyis ezerkétszázkilencven nap.

– *A ötödik jelet a rendkívüli tünemények alkotják*, amelyek az égbolton lesznek láthatók.

„A Nap elsötétedik, a Hold nem ad majd világosságot és a csillagok lehullanak az égről, s az ég erői megrendülnek.” (Mt 24,29)

Fatimában utolsó megjelenésemkor végbement napcsoda azt akarja megmutatni nektek, hogy immár beléptetek abba a korszakba, amelyben ezek az események megvalósulnak, s amelyek előkészítenek benneteket Jézus dicsőségében történő visszatérésre.

„Akkor majd feltűnik az Emberfiának jele az égen, és jajgatásba tör ki a Föld minden népe, mert meglátják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mt 24, 30)

Én különösen szeretett és Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaim, ki akarlak oktatni benneteket e jelekkel kapcsolatba, melyeket Jézus az Ő Evangéliumában megjelölt nektek, hogy előkészítsen benneteket az idők végére, melyek napjaitokban válnak valóra.

A vége felé közelgő év és az új esztendő részét alkotják a nagy szorongatásnak, amelynek folyamán elterjed az aposztázia, megszorodnak a háborúk, sokhelyütt természeti katasztrófák történnek, megerősödnek az üldözések, az Evangélium eljutott immár minden néphez, rendkívüli jelek észlelhetők az égből, és egyre közeledik az Antikrisztus fellépésének ideje.

Akkor hát felszólítalak benneteket, hogy maradjatok erősek a hitben, biztosak a reményben és szívetekben Égjen a szeretet!

Engedjétek, hogy Én hordozzalak benneteket, és gyűljetek össze Szeplőtelen Szívem biztos menedékében, melyet Én éppen erre az időre készítettem számotokra. Velem betűztétek ki időtöknek a jeleit, és éljétek a szív békéjében és bizalomban.

Én mindig veletek vagyok, hogy elmondjam nektek, miszerint ezeknek a jeleknek a megvalósulása bizonyossággal jelzi, hogy közel van az idők vége Jézusnak dicsőségében történő visszatérésével.

„Vegyetek példát a fügefáról: amikor ága már gyöngye és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Amikor mindezt látjátok, tudjátok meg ti is, hogy közel van már, az ajtóban.” (Mt 24,32-33)”

Rubbio (Vicenza), 1992. december 31.

A Szűzanya a jelek megértésére hív, de ezeket nem tudjuk megérteni a lármában és a szétszórtságban – melyekbe evilági események, ünnepek alkalmával kerülünk – hanem csak a csendben, az összeszedettségben és a szemlélődésben érthetjük meg azokat.

Az első jel a tévedések terjedése. Ezt ma már teljes mértékben tapasztalhatjuk Egyházunkban, hiszen elég sok tévtanítás, egyes esetekben eretnek gondolatok is elhangzanak Egyházunk vezető személyei részéről is. Emiatt már sok ember hite elgyengült, el is veszett. Ismerhetünk hamis prófétákat is. Ezeket ma már éljük...

A második jel a terstvégyilkos harcok és háborúk kirobbanása. Ez úgy tűnik folyamatban van. A muzulmánosság jelentős térhódítása ebben az ügyben je-

lentős befolyással bír. A járványok kérdése a koronavírus helyzetét tekintve szintén valószínű, hogy a folyamatban levő ügyek egyike. De aki mindvégig kitart, az üdvözü.

A harmadik jel a véres üldözés. A véres üldözést hit alapon kell elképzelni, hiszen a Szűzanya azt mondja, hogy azokat fogják üldözni, akik hűségesek maradnak Jézushoz és Evangéliumához, és erősek maradnak a hitben. Ezt leginkább az Egyházon belül lehet mérlegelni, hogy kik maradnak meg a hitben, tehát ez arra utal, hogy akár az Egyházon belül fog kialakulni egy komoly üldözés a hitet védők ellen. Ennek előszelei már láthatók...

A negyedik jel a gyalázatos szentségtörés. Ezt a szentségtörést az Antikrisztus követi el, aki behatol Isten szent templomába, és helyet foglal trónusán és Istenként imádtatja magát. Lehetséges, hogy az Egyház első embere akar majd lenni?

Dániel prófétánál olvassuk, hogy ez akkor következik be, amikor megszűnik a mindennapos áldozat. Amikor megszűnik a napi szentmise bemutatása, hiszen a szentmisében minden nap megjelenik Jézus Krisztus, és Ő nem engedi, hogy a legnagyobb ellenfele vele párhuzamban megjelenjen.

A Szűzanya azt mondja, hogy ekkor protestánsá válik a katolikus Egyház is, hiszen eltörlik a szentmise gyakorlatát, azt tanítva, hogy a szentmise csupán egy szent vacsora. Ez jelenleg Egyházunk nagy százalékában még előttünk áll (bár egyes helyeken már gyakorlat...).

Ötödik jel a rendkívüli tünemények. Ezek az égbolton lesznek láthatók. Ez még előttünk áll.

Ezek a jelek és események előkészítenek minket Jézus dicsőségében történő visszatérésre. Hiszen ahogy olvastuk, a jelenlegi föld elmúlása után, az újjá alkotott földön jelenik meg Jézus, dicsőséges visszatérésében.

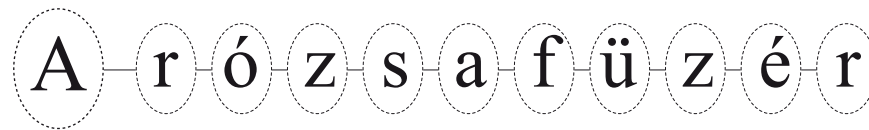
Ma már eljutott az Evangélium minden néphez, ezért nem mondhatja senki, hogy eleve kizárt, hogy megismerje annak tanítását. Ezért a felelősség az embereké, akik szabad akaratuk szerint meg akarják-e ismerni azt vagy sem.

A Szűzanya felszólít bennünket, hogy maradjunk erősek a hitben, biztosak a reményben és szívünkben égjen a szeretet! Felkínálja Szeplőtelen Szívét, mint biztos menedéket ebben az igencsak zavaros világban.

Ezeknek a jeleknek a megvalósulása bizonyossággal jelzi, hogy közel van az idők vége, mely egybe esik Jézusnak dicsőségében történő visszatérésével.

Készüljünk fel rá lelkileg, amennyire emberileg lehetséges!

Jánossy Gábor

Hallom kiáltásaitokat

A Szűzanya 2020. június 25-i üzenete

Drága gyermekek! Hallom kiáltásaitokat és imáitokat és közbenjárók értetek Fiamnál, Jézusnál, aki az út, az igazság és az élet. Gyermekeim, térjeteek vissza az imához és ebben a kegyelmi időben nyissátok meg szíveteket és induljatok el a megtérés útján. Az életek mulandó és Isten nélkül értelmetlen. Azért vagyok veletek, hogy az életszentség felé vezesselek benneteket, hogy mindannyian felfedeztétek az élet örömeit. Gyermekeim, mindnyájatokat szeretlek és megáldalak édesanyai áldással. Köszönöm, hogy választottatok hívásomra.

A Szűzanya múlt havi üzenetében imádságra, a vele való közösségre hívott bennünket, hogy megtapasztalhassuk az új életet és az Isten Lelke általi megújulást.

Ebben az üzenetében is megerősít bennünket abban a hitben, hogy nyitott füle és nyitott szíve van mindnyájunk szükségleteire és imáira.

Mária figyelmes, figyel, látja, azt mi mindenre van szükségünk és mi hiányzik számunkra. Olyan figyelmes, mint Galileában, a kánai menyegzőn, amelyről Szent János apostol írt evangéliumában. Érdekes megfigyelni a Boldogságos Szűz Mária szerepét Jézus első csodájánál, főként Jézusba vetett bizalmát, amely a szolgálkhoz intézett szavaiban nyilvánult meg. Tegyetek meg mindent, amit csak mond!

Valószínűleg szava sorsdöntő volt, hisz a szolgálk olyan dolgot tettek, amely neveltségessé vagy gúnyolódás tárgyává tehetné volna őket. A kétszázötven literes tisztálkodásra szolgáló edények vízzel való megtöltése első pillanatra nem az elfogyott bor pótlásának tűnik. Mégis a szolgálk azt teszik, amit Jézus mond.

Jó lenne tanulni a szolgálktól, hogy azokban a pillanatokban, amikor elfogy, vagy hiányzik az Isten vezetésébe vetett bizalmunk, a Boldogságos Szűz Mária segítségére támaszkodjunk, amelyet Ő soha nem von meg tőlünk. Mert Édesanya. A mi Édesanyánk.

Mária boldog, mert hitt. A galileai Kánában Mária közbenjárására történt a csoda, ezért a tanítványok hittek Jézusba. A mi Édesanyánk mindig közbenjár értünk Fiánál, hogy Fia jelen legyen minden szükségünkben.

A Boldogságos Szűz Mária által Jézus első követői hittek Jézusba. Miért is lenne most másként? Amikor rátok nehezedik a kétség, vagy ha úgy tűnik, hogy hitetek nem elég erős ahhoz, hogy szembesüljön az előttetek álló nehézségekkel, forduljatok a Szűzanyához!

Mária a mi szószólónk, közbenjárónk Jézusnál, amikor azt mondja: Nincs boruk (Jn 2, 3). Ebben a történetben fontos kiemelni Mária közbenjárását. A Szűzanyának volt szeme, hogy észrevegye, volt szíve, hogy közbenjárjon és volt szava, hogy figyelmeztessen. Először azt vette észre, hogy a lakodalmi vigasság, öröm veszélybe került. Ezt egyszerűen, de nagy szeretettel szólt Jézusnak.

A Szűzanya közbenjárása és imája szüntelenül Jézusra irányul mind a mai napig. „Nincs boruk” szavaiban rejlik közbenjárása és imája mindnyájunkért, és mindazért, amivel csak Isten tud megajándékozni bennünket Mária közbenjárására.

Legyünk bátrak a hitben, ajánljuk magunkat neki, Aki kegyelemmel teljes, hogy járjon közbe értünk is Fiánál, a mi Üdvözítőnknel.

Imádság

Szűz Mária, Jézus Édesanyja és a mi Anyánk! Te szüntelenül kísérsz bennünket, az emberiség felett virrasztva, akit Fiad a kereszten Rád bízott. Te velünk jársz, hogy Fiadhoz vonj minket, Aki nélkül ez a világ ürességet sugároz. Ó, Mária, te úgy ismered Fiad szívét, ahogyan senki más, hisz megsajnál és meghallgatta kérésedet a menyegzőn, melyen veszélybe került az ünneplés, hisz elfogyott a bor. A mi életünk is veszélyeztetett az értelem, a béke, az öröm megfogyatkozása miatt, mert bezártuk szívünket az előtt, Aki szüntelenül kopogtat és általad magához hív bennünket. Köszönjük édesanyai gondoskodásod és türelmed, jelenéseid és üzeneteid ezen éveiben. Hálát adunk neked minden szívért, amely megnyílt az Istentől származó értelemre, békére és örömrre. Járj közben értünk minden személyes és családi szükségleteinkben és az egész világ bajainak gyógyításában. Ámen.

M.M (fordította: Sarnyai Andrea)